

VENSKAB-DANMARK-KINA.DK

DanmarkKina

NR.

100

SOMMER 2013

MØD OS PÅ FB



- 3** TIDEN HAR INDHENTET VDK
Hans Jørgen Hinrup
- 6** KINA A/S:
ET LEDERSKIFTE – OG
TRE STORE UDFORDRINGER
Nils Thostrup
- 11** KINESISK KALEJDOSKOP
- 14** KINESISK GULD TIL DANSKER
Mr. Peter
- 18** PORTRÆT AF EN
KINESISK STUDERENDE
Michelle Rødgaard-Jessen
- 20** GLOBALE VERDENSBORGERE
MED DEN RETTE
KULTURFORSTÅELSE
Rikke Hjuler Mikkelsen
- 24** KLASSISK PASSION
Hugo Hørlych Karlsen
- 28** TRE ANMELDELSER
- 30** GUIZHOU HAR REJST SIG
Julie og Torben Brink
- 38** DKK NYT
- 40** SNAPSHOT
Julie Brink



Kvinde fra miao-minoriteten i Guizhou. Se Snapshot på bagsiden. Foto: Torben Brink

ET SPØRGSMÅL OM TILLID

De kinesiske talere på konferencen sagde det egentlig så udmærket:

”Det drejer sig om gensidig forståelse og tillid” og ”Bagved et forhold er tillid”.

Vi var med til fejringen af tiåret for etablering af søsterbyaftalen mellem Shanghai og det daværende Århus Amt (nu Region Midtjylland) i slutningen af maj. Det var interessant at lægge mærke til ordvalget hos de forskellige deltagere i konferencen på Aarhus Universitet. De danske deltagere brugte ikke ordet ”trust” (tillid), og jeg tror, det simpelthen ikke ville falde dem ind.

Ikke at der var berøringsangst over for de sværere tematikker i relationerne mellem Danmark og Kina. Flere deltagere nævnte fx det negative billede af Kina, der ofte findes blandt danskere. Senest eksemplificeret i den frygt for Kina og kinesere, der prægede diskussionen af storskalaloven i Grønland. ”Den gule fare” ligger ikke langt under overfladen, og der er absolut en oplysningsopgave at varetage her.

Vi er som danskere nødt til at overveje vores selvforståelse, når vi forholder os til verden, ikke mindst Kina. Vi er ikke så åbne, som vi tror, og vi må lære at forholde os til andres præmisser.

Vi må møde hinanden med tillid. Selvom jeg er veteran i forhold til Kina og har været med siden midten af 70’erne, blev jeg også noget udfordret af netop det ord. Personligt har jeg talt varmt for, at man skulle vise hinanden gensidig respekt, og det er fortsat et godt udgangspunkt.

Men begrebet tillid løfter forholdet os imellem et trin højere op, og den udfordring ville vi i Danmark have godt af at tage op. Det er nok ikke uden grund, den kinesiske ambassadør Li Ruiyu og Huaiweis chef i Danmark Xiao Binbing gav os danskere det vink med fra konferencen. Det er tankevækkende, ikke mindst hvis man laver den altid interessante manøvre at vende tingene lidt på hovedet og stille de spørgsmål, man ville i Kina, men med modsat fortegn:

Hvordan vil vi møde Kina og kinesere med tillid, og hvordan vil vi agere, så Kina og kinesere kan møde os med tillid?

Julie Brink

PS Et kæmpe til lykke til Shanghai og Region Midtjylland med de første ti år. Et smukt træ har slået rødder og gror godt.

DANMARK-KINA UDKOMMER MED FÆRRE, MEN STØRRE NUMRE.

NR. 101 ER PÅ GADEN TIL JUL.

Danmark-Kina udgives af Venskabsforbundet Danmark-Kina. Vi modtager gerne indlæg til bladet.

Redaktion: Julie Brink (ansv.), Torben Brink og Hans Jørgen Hinrup

Tryk: WERKs Grafiske Hus a/s, Aarhus

Venskabsforbundet Danmark-Kina (VDK)
”Foreningens formål er at fremme venskabet mellem det danske og det kinesiske folk ved at give alsidig oplysning om forholdene i Kina og ved at arbejde for at udvikle forbindelsen mellem de to lande. Foreningen er uafhængig af politiske og økonomiske interesser.”



VDK blev stiftet i 1952, og blandt foreningens aktiviteter er at:

- arrangere møder, foredrag og events
- udgive bladet Danmark-Kina
- formidle abonnement på kinesiske tidsskrifter
- arrangere rejser til Kina for interessegrupper
- udleje skolekasser og udstillinger
- udvikle www.venskab-danmark-kina.dk

Kontingent pr. år:

Enkeltmedlemmer	275 kr.
Parmedlemmer	395 kr.
Pensionister og studerende	190 kr.
Kollektive medlemmer	950 kr.

Foreningens kontonummer: 9004 4575249200

Medlemmer får Danmark-Kina gratis.

Abonnement på bladet uden medlemskab koster 275 kr. om året.

Indmeldelse i foreningen eller tegning af abonnement kan ske ved henvendelse til VDK. Her kan man også rekvirere materiale om foreningen eller et prøvenummer af bladet.

Venskabsforbundet Danmark-Kina

Marie Belows Vej 14
8200 Aarhus N

tlf.: 8623 1012
E-mail: vdk@mail.dk

VENNER I 60 ÅR

TIDEN HAR
INDHENTET
VDK

DanmarkKina

友

*"Hvad er et navn?"**Den blomst, vi kalder rose,
vil dufte lige så sødt, hvad end den kaldes."*

Sådan skriver Shakespeare i *Romeo og Julie*. Hvad er et navn? I foreningens hovedbestyrelse har vi det seneste års tid tænkt en del over netop foreningens navn, Venskabsforbundet Danmark-Kina. Der er to ting i det:

Dels har vi en oplevelse af, at vi ind imellem skal tackle, at nogle opfatter ordet venskab i sammenhæng med Kina som noget odiøst, som om man som ven pr. definition er ukritisk. Mærkeligt nok står Dansk Australisk New Zealandsk Venskabsforening ikke med det samme forklarelsesproblem ...

Dels er det rent praktisk et noget tungt navn og lyder gammeldags.

Vi har derfor besluttet, at vi vil kalde os DanmarkKina, DkK. Skal der mere til, så bruger vi Landsforeningen, for det er med til at forklare, hvad vi er. Vi har ikke ændret vedtægterne, nu prøver vi navnet af i praksis først.

Der er ingen intention om at ændre formålsparagraffen, hvori ordet venskab indgår, for venskab er fortsat grundholdningen: Gensidig respekt og forståelse.

Vores logo er ligeledes det samme, det kinesiske tegn for venskab.

Vi tager gerne mod kommentarer eller forslag vedr. foreningens navn.

Julie Brink

Det bliver lettere og lettere at skrive jubilæumsartikler om Venskabsforbundets historie.

Begyndelsen i 1952 som Selskabet for Kulturel Forbindelse med Kina, var i strid modvind i en tid, hvor kommunistforskrækkelsens spøgelse strøg sine kolde fingre over USA og den øvrige Vestlige Verden. En modig start, men også en start, der netop fokuserede på den kulturelle forbindelse, – ikke den politiske. Der var fokus på arkitektur, litteratur, kunst.

Personerne bag kunne nok sympatisere med Folkerepublikken, det var jo dog kommunisterne, som havde taget teten mod japanerne, og det var kommunisterne, som havde forenet landet efter 40 års splittelse mellem krigsherrer, – og endelig var det kommunisterne, som slog ned på korrupsion, løftede folket ud af den dybeste fattigdom, og i det hele taget stablede Kina på føde som et land, én nation, en ligeværdig nation med Verdens øvrige.

Det var løfterigt, men Selskabet blev alligevel etableret på det faste grundlag: Kulturen, folket, historien som historie.

Vindene i 1960'erne og 1970'erne var ikke meget mildere, og slet ikke under Kulturrevolutionens storm. Tiden havde ganske vist ført til en større interesse for Kina, – dog mest en politisk interesse – så foreningen lavede knopskydning til interessegrupper og mindre afdelinger, der til sidst blev fast organiseret under det nye navn Venskabsforbundet Danmark-Kina.

Let var det ikke. De vandtætte skotter mellem den politiske interesse og den mellemfolkelige interesse udtrykt i ordet 'Venskab' var ikke helt tætte. Et stort antal af de nye medlemmer var tilknyttet Kinasympatiserende politiske fraktioner, udviklende sig fra MLE via KFml til KAP, så det kunne umiddelbart være nærliggende at spænde VDK for den politiske vogn.

Det skete ikke. På tværs af mange interne diskussioner og verbale slagsmål fastholdtes det mellemfolkelige grundformål lykkeligvis.

Efter en slags dødvande, eller rettere stilhed, i 1980'erne, har de seneste tyve år ført til, at tiden har indhentet VDK.

Kina har åbnet sig, mere og mere. Danskerne har åbnet sig for Kina. Ikke for Kinas politik, men for Kinas folk, historie, landskaber, kultur. Der er jo nu næsten ikke en rejsende med respekt for sig selv, som ikke har lagt nakken tilbage for Himlens Tempel, eller kigget dybt ned fra Den Store Mur, eller rystet hovedet i beundring for terrakottakrigerne i Xi'an, – for slet ikke at tale om den ultimative afslapning, hvile og sjælelige mæthed, som det giver at bevæge sig rundt mellem Guilins og Yangshuos sukkertopbjerge.

Tiden har indhentet VDK i den forstand, at VDK's formål nu er opfyldeligt og opfyldes. Hver dag. Danskere og kinesere mødes. Lat-ter og smil breder sig. Det umiddelbare venskab opstår. Og ligger lejret i erindringen, selv om vi aldrig ser mennesket mere.

Spørgsmålet kunne så være: Er der brug for et VDK mere? Og svaret er: Ja!



I foreningens første ti-femten år bestod opgaven især i at fortælle og skrive om det gamle Kina og at lukke lidt op for det nye.

I 60'erne og 70'erne var hovedopgaven at formidle kinesisk materiale, som det skete ved arrangementer og fra vore to butikker i København og Aarhus. Der var få eller ingen steder, hvor de kinesiske synspunkter, de politiske og de samfundsoplysende, blev viderebragt.

Det var også Venskabsforbundet, der stod som vært ved en række spektakulære kulturelle besøg fra Kina: Akrobater, Wushu, Tibetansk sang og dans, Bondemalerier, Porcelæn. Med den yderligere åbning af Kina var det VDK, som var blandt de første til at arrangere rejser i Kina.

Alt dette skete i et godt samarbejde med Den kinesiske Ambassade i København og med Det kinesiske Folks Forening for Ven-

skab med Udlandet (CPAFFC). Kina benyttede VDK som en mulighed for at åbne op for Kina, men aldrig på en måde, så VDK blev 'nyttige idioter'. Heller ikke, når Kina inviterede venskabsdelegationer til landet.

I dag er aviser og tv fyldt med stof om og fra Kina. Alle kan rejse til Kina. Alle har adgang til oplysning om alle aspekter af Kina. Men for VDK er der tre opgaver, som stadig løftes.

Den første er naturligvis udgivelsen af dette tidsskrift, hvor stort og småt belyses, oftest med det mellem menneskelige aspekt.

Dernæst er det den årlige fest ved kinesisk nytår, som afholdes i Musikhuset i Aarhus, og som tiltrækker mellem 3000 og 5000 mennesker til en festlig, gratis sammenkomst, med sang, musik, taiji, foredrag, akupunktur, antikviteter, mahjong, boder af mange slags, nudler. Kort sagt: Kinesisk farverigt

nytår i den varmt pulserende blanding af herboende kinesere og herboende danskere.

Endelig har VDK fortsat en langtvarende næsten usynlig opgave, nemlig at tage mod kinesiske delegationer af enhver art, og tage imod på den måde, at VDK formidler adgang til danske virksomheder, institutioner, og især: danskere. Vi gør gengæld for den megen åbenhed, som VDK og danskere har mødt i Kina.

60 år er et rundt år i Kina. Det er fuldbyrdelsen af den rullende cyklus, som består i 12 dyretegn og 5 elementer. 12 x 5 i årligt skiftende konstellation. De år er Kina og Venskabsforbundet Danmark-Kina gået gennem – sammen.

Tillykke.

Selskabet for Kulturel Forbindelse med Kina blev stiftet i november 1952 efter en delegationsrejse til Kina. Med på rejsen var selskabets første formand, arkitekt Hans Hansen, der ses til venstre. Også folketingsmedlem Else Zeuthen (R), der ses i midten, var med fra starten.

Her modtager de den kinesiske sundhedsminister Li Fehshuan.

Gennem årene har der været en del misforståelser omkring foreningens virke. I 1965 fremsætter bestyrelsen en "Meddelelse til offentligheden" og opretter en Støtteliste.

**SELSKABET
FOR
KULTUREL
FORBINDELSE
MED
KINA**



**TIDLIGERE ARTIKLER I DANMARK-KINA
I ANLEDNING AF JUBILÆER (KAN REKVIRERES):**

- Abell, Kjeld: I de ansigter er tvivlen hjemløs (1977, nr. 33, s. 6-7)
- Lundbæk, Knud: Venskabsforbundet før og nu (1977, nr. 39/40, s. 7)
- Arctander, Philip: Viden er grundlag for venskab (1977, nr. 39/40, s. 14)
- Østergaard, Lise: Udbytterige forbindelser (1977, nr. 39/40, s. 14)
- Lundbæk, Knud: Kina Danmark 30 år (1982, nr. 73, s. 4)
- Brink, Julie: VDK har en fremtid (1991, nr. 18, s. 8)
- Arctander, Philip: Om behovet for venskabsforbund (1992, nr. 19, s. 16)
- Brink, Julie: Ven med Kina (1999, nr. 47, s. 20)

[citat fra Meddelelse]

"Foreningen identificerer sig ikke med den kinesiske politik, men ser det som sin opgave at udbrede kendskabet til det kinesiske synspunkt på kulturelle, sociale såvel som på politiske områder. Denne indstilling udelukker ikke kritisk stillingtagen til den ene eller den anden side af kinesisk politik eller samfundsliv, men Selskabet ser det som sit hovedformål ved et organiseret oplysningsarbejde at hjælpe med til at skabe grundlaget for en større forståelse for de kinesiske problemer og for den rolle, som Kina vil komme til at spille i fremtidens verden.

Bestyrelsen."

STØTTELISTE

Følgende kendte personligheder fra forskellige områder af dansk kulturliv har givet os tilladelse til at anvende deres navne til støtte for det i den overfor stående Meddelelse til Offentligheden omtalte oplysningsarbejde:

GUNNAR ANDREASSEN Ingeniør, Harboure
IDA BACHMANN Overbibliotekar, Kolding
AAGE BERTELSEN Rektor, Århus
SAM BIERCKOW Sænsinstruktør, København
G. BRILMANN PETERSEN Arkitekt, professor, København
PALLE BIRKELUND Rigsbibliotekar, København
JULIUS BOMHOLT Fhv. kulturminister, form. f. folketinget, Roskilde
H. C. BRANNER Forfatter, København
ELLAS BRIEDSDORFF Dr. phil., Cambridge
R. BROBY-JOHANSEN Forfatter, København
P. BRÜEL Civilingeniør, dr. techn., Narum
JØRGEN BOGH Demoprovt, Århus
THOMAS CHRISTENSEN Redaktør, Århus
CHR. CRONE Afdelingsleder, dr. med., København
P. DALHOFF Redaktør, mag. art., København
F. DAM Højskoleforstander, Birkerød
J. DICH Professor, Århus
P. DOLLERUP Redaktør, mag. art., Slangerup
H. DONS CHRISTENSEN Biskop, Ribe
NIELS FERLOV Rektor, København
E. FISCHER Overinspektør, universitetslektor, København
Mogens FOG Arkitekt, lektor, Birkerød
C. O. GJERLEV-KNUDSEN Professor, Dr. phil., Rigsantikvar, København
F. V. GLOB Højskoleforstander, Åskov
KNUD HANSEN Civilingeniør, København
VILJUM HANSEN Forfatter, Thorshavn
WILLEM HAUGAARD Professor, København
WILLIAM HEINEREN Komponist, København
H. HOLTER Museumsinspektør, København
FINN HOFSTING Fhv. minister, København
WERNER JACOBSEN Direktør, »Louisiana«, Humlebæk
FRODE JAKOBSEN Teatermaler, København
KNUD W. JENSEN Højskolelektor, Åskov
SVEND JOHANSEN Fhv. statsminister, København
S. JUL ANDERSEN Kirkeinspektør, København
VIGGO KAMPFMANN Komponist, professor, København
BODIL KOCH Universitetsadjunkt, København
HERMAN D. KOPPEL Professor, Århus
OLE KRARUP Professor, Århus
FOVL KRISTENSEN Professor, Århus
JENS LINDHARD Professor, Århus
P. G. LINDHARDT Professor, Århus
VILLARS LUNN Professor, København
K. E. LONGSTRUP Professor, Århus
AAGE MARCUS Professor, Århus
HENNING NYSTAD Forfatter, Hørsholm
OLAF PEDERSEN Redaktør, cand. jur., København
KNUD POUlsen Docent, Århus
K. RAHREK SCHMIDT Redaktør, København
POUL REUMERT Professor, Århus
AAGE SCHUCH Kgl. skuespiller
THOMAS SIGGÅRD Redaktør, København
MORTEN SIMONSEN Professor, Holte
I. G. SLOK Professor, East Grinstead, England
TAGE SKOG HANSEN Professor, Århus
JOHS. SLOK Forfatter, Åskov
PALLE SUENSON Professor, Høllæk
EDMAR THOMSEN Arkitekt, professor, København
EDWIN TIEMROTH Forfatter, København
E. TRANSEKJÆR RASMUSSEN Skuespiller, Lyngby
ARNE UNDERMANN Professor, Århus
TAGE VGH Tegner, København
E. WARBURG Læge, Christiansburg
MOGENS ZEILER Professor, København
Maler, Sønderup

KINA A/S

ET LEDERSKIFTE

– OG TRE STORE UDFORDRINGER

Det er selvfølgelig ikke helt passende at sammenligne verdens folkerigeste nation og næststærke økonomi med noget så kapitalistisk banalt som et aktieselskab. Men trods alt ...

Hvis bestyrelsen for aktieselskabet Kina, det stående udvalg fra kommunistpartiets politbureau, bag lukkede døre var tilfreds efter marts-mødet i den nationale folkekongres, det nærmeste Kina kommer på et parlament i vestlig forstand, var det forståeligt. De syv midaldrende og ældre mænd kunne klappe hinanden på skuldrene og sige: "Vi gjorde det!"

Gjorde hvad? Gennemførte et fredeligt lederskifte for parti og regering. Og det er såmænd kun anden gang i Den kinesiske Folkerepublikks snart 64 år gamle historie, at det er blevet gjort. Første gang ligger kun et tiår tilbage, da Hu Jintao først blev valgt som generalsekretær for kommunistpartiet, siden som præsident for nationen med Wen Jiabao som sin ministerpræsident.

Og i dette forår var det så Xi Jinping, der kunne krone valget i november 2012 som generalsekretær med titlen som præsident, og hans kollega og rival i et arvefølge-kapløb, Li Keqiang kunne indtage pladsen som ministerpræsident og dermed titlen som daglig regeringschef.

Lad sammenligningen med et aktieselskab være nok så upassende, men helt skæv er den ikke: Som i en stor vestlig koncern har de små aktionærer, i dette tilfælde borgerne, ikke meget at skulle have sagt – alt med forrådsvalg og strategi er handlet af på forhånd, og det er bundlinjen, der er afgørende.

GNIDNINGSLØST SKIFTE

Men når de syv i den kinesiske bestyrelse – politbureauets stående udvalg – har grund til særlig tilfredshed med lederskiftets forløb, skyldes det to ting:

Udadtil, at forløbet af folkekongressens årlige samling, der skulle konfirmere såvel valg som strategi, påkaldte sig beskeden interesse i sammenligning med lederskiftet for ti år siden. Begivenhederne i år blev åbenbart af de internationale nyhedsmedier set som "business as usual", og det har ikke været de kinesiske ledere ukært.

Og indadtil, fordi lederskiftet i såvel parti- som statsapparat skete endnu mere gnidningsløst end for ti år siden.

Forklaring: Da Hu Jintao for ti år siden blev valgt som generalsekretær for partiet, var der en post, han ikke fik – formand for partiets militærkommission. Den beholdt den afgående generalsekretær og præsident, Jiang Zemin, der var kommet til magten efter studenterulighederne og militærrets indgriben i Beijing i 1989.

Det kan umiddelbart lyde som en mindre sag – "lad dog den ældre herre more sig lidt" – men i Kina er det en sag af stor betydning: For formanden for partiets militærkommission er de facto militærrets øverstkommanderende, og ingen i partiet med bare en lille smule sund sans har glemt afdøde formand Maos slagord om, at magten vokser ud af et geværløb.

Så det svækkede Hu Jintao i den kinesiske omverdens øjne, og der gik to år inden Jiang Zemin gav slip på posten.

SIKKERT GENNEM KRISEN

Ved det aktuelle lederskifte er der i internationale medier blevet udtrykt skuffelse over Hu Jintaos lederperiode. Der har været for få og for svage reformtiltag, mener man. Ti spildte år med Hu Jintao menes der, når tingene sættes på spidsen.

Men der er det uretfærdigt at sætte dem.

Først er der Hu Jintaos svækkede indgangsposition at tage hensyn til.

Dernæst lukker de pågældende internationale iagttagere øjnene for kommunistpartiets ledelsesform: Politbureauets stående udvalg er Bestyrelsen med stort B. Hvad der kommer herfra er lov. Arbejdsstilen er at søge konsensus, men hvis denne enighed ikke kan opnås, er det flertallet, der bestemmer.

Hu Jintao måtte arbejde med et politbureau, der talte i alt ni medlemmer, for at flere fløje i partiet kunne være tilgodeset, og som først blandt ligemænd har han haft hænderne fulde med at skabe de nødvendige kompromiser bag lukkede døre.

For det tredje glemmer eller undertrykker iagttagerne bekvemt den kendsgerning, at Hu Jintao og ministerpræsident Wen Jiabao i hele anden halvdel af deres embedsperiode har måttet kæmpe med at holde den kinesiske økonomi i gang og i vækst over for en international finanskrisen, der i årevis på det nærmeste har lammet USA og Europa, Kinas største handelspartnere.

Det er lykkedes – og har også været til fordel for både amerikanere og europæere. Prøv at tænke på konsekvenserne af det modsatte billede – et Kina i økonomisk kaos.

DE NYE ROLLEHAVENDE

Når fremtidens historie skal skrives, kan man i øvrigt begynde med at notere, at den nye partichef og præsident Xi Jinping får en lidt lettere gang på jorden. Ved partikongressen i november 2012 blev det besluttet at reducere antallet af medlemmer i politbureauets stående udvalg til syv – simpelthen for at kunne få en større beslutningskraft.

Desuden er Xi Jinping sluppet for mellemspillet med usikkerheden om, hvem der bestemmer: Samtidig med, at han blev valgt som generalsekretær, fik han posten som formand for partiets militærkommission. Ingen slinger i den sag.

Han har til gengæld kørt strikt efter reglerne i perioden mellem partikongressen i november og folkekongressen i marts: Hans offentlige udtalelser har været få og helt konkrete i forhold til partimedlemmernes opgaver og om forhold i militæret, mens den øvrige politik har været repræsenteret af Hu Jintao og Wen Jiabao indtil det formelle skifte i statsapparatet.

I en parentes bemærket, inden der skal ses på de udfordringer, der møder den nye lederduo, og som er en del af baggrunden for ønsket om mere beslutningskraft i det stående udvalg: Rollefordelingen mellem Hu Jintao og Wen Jiabao har været med Hu som den glatte bureaukrat og Wen som den mere po-

pulære skikkelse – ”Bedstefar Wen” over for de kinesere, der stadig respekterer alder, grå hår og en folkelig udtryksevne.

Et godt gæt vil være, at Xi Jinping bliver den mere udfarende, som tegner regimet, mens Li Keqiang som ministerpræsident bliver den, der skal holde orden i statens maskinrum. Men udfordringerne vil være fælles.

DE TRE UDFORDRINGER

Der er tre store udfordringer, som hver for sig består af et sæt problemer: To af udfordringerne er sammenhængende, økonomien og reformkravene, mens den tredje drejer sig om Kinas forhold til omverdenen.

Den økonomiske udfordring er kort og godt at holde den kinesiske vækstmotor oppe i omdrejninger, helst på det nuværende mål om 7-8 procent i årlig stigning, for at sikre de nødvendige midler til samfundets fortsatte modernisering og til forbedring af den almindelige borgers levestandard.

Eftersom de store handelspartnere, USA og EU, i 2012 havde besvær med at få deres egne vækstmotorer i gang, blev den kinesiske økonomi påvirket, og det gav anledning til panderynker. Men mod slutningen af

2012 var der igen positive tegn at hente fra produktionsvirksomhederne, og det er fortsat ind i 2013, så de politiske kræfter på økonomiområdet koncentrerer nu om at holde inflationen nede og forhindre en boligboble som den, der i 2008 lammede USA og Vesteuropa.

Viljen hertil er klar og ledsages af to forhold: En opfordring til kineserne om at lette på pengepungene og ved øget hjemligt forbrug at understøtte den overordnede økonomi – og en fortsættelse af at liberalisere de økonomiske rammer, f.eks. opgør med de gamle statsejede monopoliserede virksomheder og friere regler på pengemarkederne, bl.a. med rentefastsættelsen.

Det sidste fik ved slutningen af folkekongressen et symbolsk, men markant udtryk, idet nationalbankdirektøren, Zhou Xiaochuan, fik sin embedsperiode forlænget, selvom han netop var faldet for den officielle aldersgrænse på 65 år.

Et medlem af kommunistpartiet i Guangzhou kalder til kamp mod frås i officielle sammenhænge. På skiltet står: ”Kontrol spild med tungen”, dvs. offentlige midler skal ikke bruges til ekstravagante banketter. Maotaien flyder ikke mere så rigeligt!



Han har været drivende kraft i de hidtidige økonomiske reformer og ses som garant for sikringen af en langsigtet bæredygtig vækst, ligesom han er toneangivende i bestræbelserne på at frigøre den kinesiske mønt, renminbi eller yuan, fra dollarbindingen, så den kan blive et realistisk alternativ til den amerikanske dollar som reservevaluta og tiltrække opsparende kapital fra udlandet.

DEN SKÆVE FORDELING

Med økonomisk ro og fortsatte vækstrater, som omverdenen må misunde Kina, får regeringen basis for at gøre noget ved det basale problem i dagens kinesiske samfund – den ujævne indkomstfordeling, som er baggrund for nogle sociale spændinger, som hverken regering eller kommunistparti kan ignorere.

Målt på den såkaldt gini-koefficient er Kina et af de mest ulige samfund i verden med få ufatteligt rige mennesker og ufatteligt mange fattige.

Udtrykt i tal betyder en gini-koefficient på 0, at der er totalt lige indkomstfordeling i et givent land, mens et tal på 100 siger, at en enkelt person sidder på hele indkomsten – altså fra total lighed til total ulighed. Kinas gini-tal var i 2012 47,4. Det er anslået, for kineserne bevarer tallet som en hemmelighed, og nogle udenlandske forskere mener, at det er højere. Til sammenligning var Danmarks 2012-tal 26,9.

Ledende økonomer i Kina har selv illustreret det på den måde, at opgaven er at forvandle en pyramide – spids top, bred bundflade – til en oliven, afrundet foroven og forneden og bred på midten. Eller sagt på en anden måde: Både top og bund skal jævnes ud, og samfundet skal bygge på en stor velstående middelklasse.

Pyramiden bliver ikke hævlet om til en oliven på en enkelt dag eller en enkelt regeringsperiode, men det er uomgængeligt, at der bliver taget fat på at ændre indkomstfordelingen – også fordi det er et af de områder, hvor regering og parti kan score hurtige point i bestræbelserne på at styrke styrets image.

KAMPEN MOD KORRUPTION

Det er kernen i den anden udfordring, kravene om politiske reformer. Kina vil hverken i dag eller i morgen være på kanten af en folkelig revolution, men der er megen utilfredshed, der murrer, og som i kraft af de nye elektroniske kommunikationsmidler kommer op



Korruption er en hovedudfordring for den kinesiske ledelse. Med de fordele og ulemper det giver for den, så leveres hovedammunitionen nu om dage af ihærdige borgere via nettet.

Yang Dacai, leder af arbejdstilsynet i Shaanxi-provinsen, blev fanget af et kamera, da han inspicerede en bilulykke med 36 ofre. Desværre for ham grinede han bredt. Det vakte harme, og en intens jagt blev sat ind. Bl.a. fandt netbrugere via studier af officielle fotos ud af, at han havde fem luksus armbåndsure på armen på skift. Det stemte ikke helt med hans officielle indkomst.

Takket være den offentlige kampagne mod Yang på nettet måtte kommunistpartiets disciplinærkommission gribe ind. Yang blev afskediget og afventer nu yderligere undersøgelser.



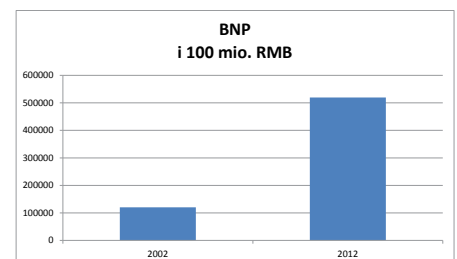
til overfladen og får et større publikum, end kommunistpartiet bryder sig om.

Korruption og magtmisbrug er ved siden af indkomstforskellene den hyppigste årsag til utilfredshed, og den nye lederduo, Xi og Li, har varslet en indsats.

Xi ved at forbyde opulente middage og dyre gaveudvekslinger partimedlemmer og embedsmænd imellem, og advares om, at der uanset rang og stand vil blive slået hårdt ned på økonomisk korruption.

Li med et dekret fra regeringen om, at centrale embedsmænds rejser til provinserne ikke må udvikle sig til feriebesøg, som det har været vane, og med løfte om, at hans regering skal være en serviceorienteret regering, der vil løse de problemer, der mest optager befolkningen, ligesom åbenhed og information skal være dens kendetegn.

DE TI ÅR UNDER HU OG WEN SET I TAL



Ord er taknemlige, og nogle af dem er hørt før, uden at de har givet synlige resultater, så Xi og Li kan score, hvis de har større held end deres forgængere.

LOV OG ORDEN

Lige så interessant er et budskab fra folkekongressen om, at udviklingen hen imod at gøre Kina til et lov og orden-samfund skal forstærkes. Det vil sige, at borgerne skal vide, hvilke rettigheder de har, og myndighederne skal respektere dem – og det er løfte om skridt videre væk fra den arv, som kommunistpartiet overtog fra kejserdynastierne, nemlig at Kina ikke blev regeret ved lov, men ved dekreter.

Igen: Ordene er taknemlige, men får de indhold i Xi og Li's første regeringsperiode, er de et vigtigt signal om et Kina i forandring, hvor kommunistpartiet vil optræde i en mere tilbagetrukket rolle, mens civile institutioner, som de kendes i den vestlige verden, står ansigt til ansigt med borgerne.

Et beskedent forårstegn i den retning: I forbindelse med folkekongressen er der blevet varslet nedlæggelse af de arbejdsleje, hvor politiet uden fængsling og dom har kunnet anbringe borgere, der af den ene eller den anden grund var kommet i søgelyset, ty-

pisk folk der har villet klage over lokalt magtmisbrug eller politiske dissidenter.

Men hverken det ene eller det andet skal misforstås i den retning, at kommunistpartiet er rede til på noget tidspunkt at opgives sit magtmonopol. Sagt af en kinesisk politisk forsker: "Xi Jinping afviser gennemgribende politiske reformer, men han ønsker et rene, mere effektivt styre, der er tættere på befolkningen".

ORD OG HANDLING

Hvad det sidste angår: Regeringen ser en aktuel kæmpeopgave i øjnene, nemlig at få gjort noget ved den forurening, der er en trussel mod kinesernes helbred og dagligdag. Ordet forurening er her, desværre med god grund, brugt i bredeste forstand fra fødevarerforurening over jord- og vandforurening til luftforurening, det sidste ikke mindst i de store byer, der er ved at segne under vægten af industri- og trafikforurening.

Der er nok at tage fat på, og som før nævnt vil styret hele tiden blive holdt op på, om der er sammenhæng mellem ord og handling. Kineserne i almindelighed ved, og kommunistpartiet gør det i særdeleshed, at internettet og dets millionhær af kinesiske bloggere ikke længere tillader den kvælende

censur, som tidligere tiders medier har været underlagt.

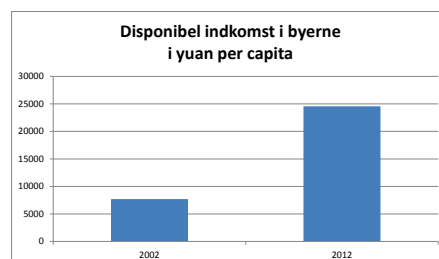
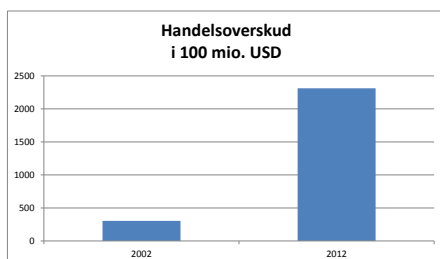
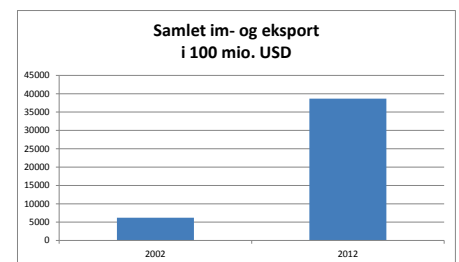
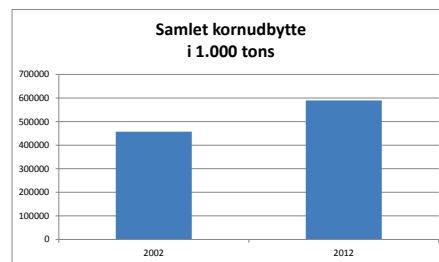
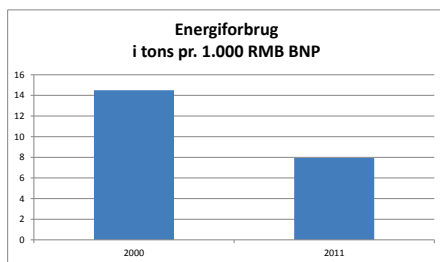
Hvis ministerpræsident Li Keqiang ikke lever op til sit løfte om åbenhed eller genomsigtighed i det offentlige, vil han ubarmhertigt blive afsløret.

MELLEM VENNER

Mens der således er nok at se til i den hjemlige butik, har præsident Xi og ministerpræsident Li også nok at bestille på den internationale scene, hvor der er en køn blanding af problemer og muligheder.

For at tage de sidste først: Xi Jinpings første udlandsrejse som statsoverhoved gik til Rusland og et par afrikanske lande for at slutte med besøg i Sydafrika i forbindelse med konferencen for BRIKS-landene – de voksne økonomier i Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika.

Besøget hos Vladimir Putin i Moskva var den rene vennekomsammen: Rusland har olie og gas og vil gerne sælge, det energihungrende Kina vil gerne købe – og begge har fælles interesse i, at det urolige Centralasien med diverse islamiske og andre bevægelser ikke går op i flammer. Derudover en fælles overordnet holdning: Vi kan godt snakke sammen i verdenssamfundet, men ingen



fremmede skal blande sig i den enkelte nations indre forhold. Tak, samværet slutter ved økonomien.

Det er en holdning, der også passede fint til Afrika-besøget, hvor de skiftende værter glæder sig over kinesisk interesse og vilje til at investere stort og flot.

Og på samme baggrund vil Xi Jinping være velkommen den dag, han får lyst til en tur til Latinamerika, for også her er der styrer, der gerne ser investeringer, men ikke har noget ønske om at blive belært om demokratiets finere nuancer og om, hvordan man skal behandle sine egne borgere.

TRE PROBLEM-PUNKTER

Men når man kommer tættere på det kinesiske hjemland, så bliver det til mere problem end mulighed.

Det kan opgøres punktvis, men der er en indre sammenhæng:

Helt aktuelt er Nordkoreas raslen med atomrakterne en meget stor og meget øm byld for kineserne. De er ikke interesserede i, at Korea-halvøen eller noget som helst andet

skal eksplodere i krig. Det var derfor, at Kina i FN's sikkerhedsråd stemte for fordømmelse af Nordkoreas seneste atomforsøg.

Men de er heller ikke interesserede i, at det gale Kim-styre i Nordkorea skal falde og de to Koreaer blive genforenet, hvis resultatet bliver, at de amerikanske sikkerhedsstyrker i Sydkorea så pludselig står ved Kinas landegrænse ved Yalu-floden.

For hvad der p.t. giver dybe panderynker i de politiske og militære hovedkvarterer i Beijing er den udenrigs- og sikkerhedspolitik, som USA under Barack Obamas ledelse har indledt, og som vil blive udfoldet yderligere, når de amerikanske tropper bliver trukket ud af Afghanistan: At USA gendefinerer sig som en Stillehavsmagt, neddrogler sit europæiske engagement, men bygger sikkerhedsaftaler med asiatiske lande på en sådan måde, at Kina ikke kan se det som andet end et forsøg på en inddæmningspolitik i stil med den, som USA anvendte over for Sovjetunionen i den kolde krigs tid.

Panderynkerne bliver ikke mindre, når kineserne kigger til Japan, der er en hjørnesten i den amerikanske politik, som med den

nuværende regering ønsker at frigøre sig for de militære bånd, landet blev underlagt efter anden verdenskrig, og som p.t. har en verbal varm konflikt med Kina om nogle ubeboede øer i havet mellem de to asiatiske lande (lidt mere herom i særskilt notits i forbindelse med denne artikel).

Japanerne er mentalt ved at løsrive sig fra krigsnederlaget og melder sig i konkurrencen om at være Asiens dominerende magt – sådan som den var økonomisk, før den gik i ineffektiv dvale oven på en finanskrise. Det huer ikke kineserne.

Fællesnævneren for de tre problemsæt er USA. Eller rettere: Forholdet mellem USA og Kina. Forholdet mellem verdens to største militærmagter og verdens to største økonomier. I det militære ligger modsætningen, i det økonomiske ligger den fælles interesse.

Og da både amerikanere og kinesere er pragmatiske folk, vil man både i Washington og Beijing vide, at man ikke kan undvære hinanden, og at problemerne, hvor betændte de end er, derfor bliver overladt til diplomater og ikke soldater.

Artiklen er afsluttet primo april 2013

STRIDEN OM DE FEM SMÅ ØER

Japanerne kalder dem Senkaku. Hos kineserne hedder de Diaoyu. Fem små ubeboede øer i det østkinesiske hav mellem Taiwan og japanske Okinawa – og årsag til en diplomatisk strid, der i sit tonefald ligger tæt på krigens trusler. Hvem har retten til dem? Det har vi, siger japanerne. Det har vi, siger kineserne.



Der var engang, da ingen gik så højt op i den slags ejerskab, og da øerne var trædesten eller nødhavns-mulighed på en handelsrute mellem kejserriget Kina og det dengang uafhængige kongedømme Okinawa.

Men i kejserrigets solfaldstime, og da Japan havde annekteret Okinawa, tog japanerne trods kinesisk protest de fem små øer med sig. Efter anden verdenskrig lod amerikanerne på en konference i San Francisco japanerne få kontrollen med øerne, men forholdt sig ikke til ejerskabet – en konference, som kineserne ikke var indbudt til.

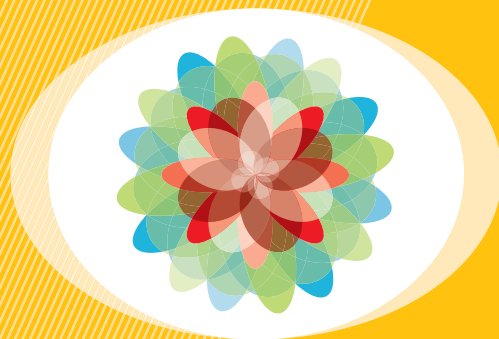
I 1972, da amerikanerne sluttede besættelsen af Okinawa, fulgte aftalen med. Hvad gav anledning til kinesisk reaktion og to forhandlinger mellem Japan og Kina, i 1972 og igen i 1978, begge med resultatet, at det ejerskab måtte man snakke videre om.

Med den daværende kinesiske leder Deng Xiaopings ord: "Lad os overlade den sag til kloge hoveder i senere generationer".

Interessen for havbundsrettigheder har gjort, at der ikke er blevet ventet på de kloge hoveder, og den diplomatiske strid er accelereret, efter at et japansk flådefartøj jog kinesiske fiskere væk fra øerne.

Og der står den nu – med et ubehageligt spøgelse i baggrunden: Kommer det til militær konflikt mellem Japan og Kina over de fem små øer, er USA i kraft af sine aftaler forpligtet til at tage del – på japansk side.

Kinesisk Kalejdoskop



NYE TONER I KINESISK DIPLOMATI



Nej, det er ikke nemt med den køns- og ligestillingsdebat. Heller ikke i Kina. Udadt til var det lettere i formand Maos dage. Det var dengang, det hed, at "Kvinderne bærer halvdelen af himlen". Hvilket uofficielt blev udlagt til: "I Kina har vi fuld ligestilling. Her må kvinderne også tage det hårde arbejde!"

Nye tider, nye toner. Det nylige præsidentskifte i Den kinesiske Folkerepublik har givet nyt liv til debatten, fordi præsident Xi Jinpings hustru er trådt ud af de skygger, hvor tidligere præsidenters hustruer befandt sig, og ind på scenen som førstedame.

Ordet scene valgt med vilje: Indtil Xi Jinping for godt fem år siden blev udset til at skulle være folkerepublikkens næste

præsident, var hans hustru, Peng Liyuan, mere kendt i offentligheden end ham – som landets førende folkesanger og med titel af generalmajor leder i underholdnings- og kulturafdelingen af Folkets Befrielseshær.

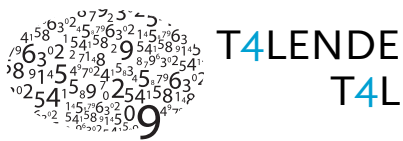
Men med ham på vej til statens top trak hun sig ud af rampelyset, indtil hun nu har genindtaget det, denne gang som Kinas kvindelige ansigt udadt til: I ny kinesisk stil med på gemalens første store udlandsrejse som præsident – til Moskva og til en række afrikanske stater. "Førstedamen på oversøisk besøg: Moderne diplomati!", hed det således i en overskrift i en Beijing-avis.

Og der har været jubel på internettet: "Endelig har vi fået en førstedame!" (Tys, ikke

et ord om Maos sidste kone, Jiang Qing – det er politisk ukorrekt at mindes hende).

Men også syrlighed: "Det er ikke fremskridt", har det lydt fra en kvindelig lektor på den centrale partiskole i Beijing. "Det er en skam, hun ikke kan synge mere. Hun kan ikke udtrykke sig selv – og det har hun ikke kunnet i flere år. Hun har måttet undertrykke sit talent. Det er en skam. Man burde ikke skulle ofre sig for sin mand".

Sådan. Men flertallet synes inderligt tilfreds med, at Kina nu kan stille med en verdensdame, når præsident Xi skal møde præsident Barack Obama og fru Michelle! Ikke tre skridt bag ved, men med på moden i statsoverhovedernes lille verden.



TALENDE
T4L

FORSKEL Det kommunistiske Kinas parlament, Den nationale Folkekongres, har blandt sine medlemmer 75 dollar-milliardærer. Det kapitalistiske USA's kongres (Senat og Repræsentanternes Hus) har ikke én milliardær som medlem.

(Det britiske nyhedsmagasin
The Economist)

ØKONOMI Kina har et bruttonationalprodukt pr. indbygger svarende til 52.000 danske kroner. Vækst i bruttonationalproduktet i 2012: 7,8 pct. Arbejdsstyrken udgør 59 pct. af befolkningen. Danmarks bnp pr. indbygger 214.500 DKK. Bnp-vækst i 2012 negativ, -0,4 pct. Arbejdsstyrken udgør 51 pct. af befolkningen.

(CIA's World Factbook)



SAGT &
SKREVET

KLASK! "Vi vil slå til både tigre og fluer ... Hvis vi ikke standser usunde tendenser, men lader dem udvikle sig, vil det være som at sætte en mur mellem vores parti og folket, og vi vil miste vore rødder, vor livline og vor styrke".

Generalsekretær (og nu præsident) Xi Jinping om kampen mod korruption i administrationen og kommunistpartiet.

OVERSKRIFT "Fire retter og én suppe".

Tilnavn til anti-korruptionskampagnens forsøg på at begrænse vellyd ved offentlige arrangementer.

CORYDONSK? "Reformer handler om at afgrænse regeringens indflydelse. Det er en selvvalgt revolution, der vil kræve virkelige ofre, og den vil blive smertefuld".

Li Keqiang – efter på samlingen i den nationale folkekongres at være valgt som ny ministerpræsident.

VILJESTYRKE "Håbet om en politisk åbning i Kina ligger i Xi's vilje til at gøre lokale ledere mere ansvarlige over for deres borgere og ikke bare over for Beijing".

Yukon Huang, tidligere landedirektør for Verdensbanken i Kina, nu forsker for Carnegie-fondens fredsforskningsinstitut.

DEN TREDJE "I Indien spørger folk om Kina, og i Kina spørger folk om Indien: Hvem bliver den dominerende økonomiske magt i det 21. århundrede? Jeg har svaret: Mexico!"

Globalisten og bloggeren Thomas L. Friedman i International Herald Tribune.

DOMINANS "At kævle om fortids synder og opildne diskussionen om øerne gør intet godt. Hvis Kina vil være sin regions dominerende magt, kan landet kun blive det med Japan, ikke mod Japan".

Odd Arne Westad, professor i international historie ved London School of Economics og forfatter til bogen "Restless Empire: China and the World since 1750".

FØRENDE "Historien kan undgå gentagelse af det 20. århundredes ødelæggende konflikter, hvis Amerika er til stede i Asien som en stabiliserende faktor, ikke som en poli-

MÆND OG LUKSUS

Den internationale finanskrisen har også sat sine spor hos den kinesiske forbruger. Selv blandt dem, der har penge, præger forsigtigheden, hvilket specielt har fået forhandlerne af de mere luksusrægede forbrugsgoder til at jamre. Deres eneste trøst har været – mændene. Hvor vittighederne ellers normalt går på, at det er mændene, der sukker, når ægtefællen hiver kreditkortet frem i stormagasinet, så er det de kinesiske mænd, der er de mest storsindede, mens kvinderne holder på skillingerne: Det er mænd, der tegner sig for 55 pct. af handelen med luksusvarer i Kina. Internationalt set tegner hankønnet sig ellers kun for 40 pct. af luksusomsætningen.

ET DØDSFALD

Glemte i dag, undtagen i de mest interesserede bordtennis-cirkler: Zhuang Ze-

dong er død, 72 år gammel. Verdensmester tre gange i sporten i 1960'erne – og en fodnote værd i den politiske historie. For det var et billede af ham og en amerikansk spiller, der ved en turnering i Japan udvekslede gaver og store smil, der inspirerede formand Mao og ministerpræsident Zhou Enlai til det bordtennis-diplomati, der genskabte forbindelserne mellem Kina og USA. Det amerikanske bordtennis-hold blev inviteret til Beijing – og i sporet fulgte udenrigsminister Henry Kissinger. Og så var verden ikke længere den samme. Selvom Mao havde givet Zhuang Zedong dette sportsråd: "Se bolden som din kapitalistiske fjendes hoved – og hvert vundet skud som et point for fædrelandet!"

I GLEMMEBOGEN

Et kinesisk idol af en helt anden type er ved at gå i glemmebogen: Under kulturrevolutionen fik ingen lov at glemme historien om Lei Feng,

en selvopofrende soldat, der skulle være model ved at afstå fra egne interesser til fordel for at hjælpe andre. Han omkom ulykkeligt, da en telefonpæl faldt ned over ham, men fik sin egen mindedag, som er blevet holdt i hævd indtil nu. Men nu kniber det: På årets "Lær af Lei Feng"-dag skulle vises tre film om den unge helt. De blev kørt for tomme biograf, hvilket har givet anledning til eftertanke

i kommunistpartiet. Lær af borgerne, måske.



tibetjent, og hvis Kina bliver den førende, men ikke den dominerende magt i regionen”.

Zbigniew Brzezinski, national sikkerhedsrådgiver under præsident Jimmy Carter, aktuel som forfatter til "The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostategic Imperatives".

LØSNING "Disse fødevareskandaler synes endeløse – er der noget om en løsning, spurgte en ven. Jeg svarede: Alt hvad vi behøver, er, at fødevarinspektionen bliver lige så effektiv som medicensensorerne. Med al deres fejlfinding og nidkærhed vil fødevarerensikkerheden være klar på et øjeblik!"

Yu Hua, forfatter til bogen "China in Ten Words", i kommentar i International Herald Tribune.

SKILSMISSE "Hun elsker sin uniform, og hun elsker partiet. Jeg gætter på, at hun elsker partiet mere, end hun elsker mig".

Zhu Rui Feng, kinesisk blogger med myndighedskritik som speciale – på vej til skilsmisedomstol efter uenighed med hustruen om hans virke.

TURISTER & TIPS

NY FLYRUTE For individuelt rejsende skandinaver bliver der fra denne sommer en mulighed for at komme mere direkte til Xi'an. 14. juni åbner Finnair den første direkte forbindelse til byen med de berømte terrakotta-soldater med afgang fra Helsinki. Ruten vil foreløbig blive befløjet tre gange ugentligt i sommermånederne indtil 26. oktober.

VIN I SANDET For specielt de vininteresserede venter en oplevelse i den ellers gule ørkenregion Ningxia, små ni-hundrede kilometer vest for Beijing: Med kunstvandring har man forvandlet sandletter til vinmarker og startet en produktion med det ambitiøse mål, at regionen skal være Kinas svar på Frankrigs Bordeaux. Smil bare – men to af branchens store franske firmaer, Pernod Ricard og LVMH har investeret i projektet.

ØKO-VENNER Kommer man i år til Macao, det lille kasinofyldte område i nabo-

laget til Hongkong, skal man ikke være forbløffet, hvis lyset pludselig en aften går ud. Men styret har i samarbejde med kasinoerne besluttet, at det ikke er nok med en årlig "Jordens dag", hvor lyset symbolsk slukkes en time for at demonstrere øko-venlighed og klimaforståelse. Næh, i Macao sker det en dag hver måned. Så derfor ...

GOOGLE-HJÆLP Et tip fra en erfaren mand. Journalisten Seth Kugel har for New York Times bevæget sig uden for de slagte veje i Kina med et dagligt budget på 50 dollars til rejse-, overnatnings- og madudgifter – og uden at kunne kinesisk: Lær at bruge Google Translate – og køb en ordbog, hvor de mest almindelige vendinger er skrevet med STORE kinesiske skrifttegn!

VISA-VIS Konsulentfirmaet Henley & Partners har talt op, at alle, der – som de skriver – er heldige nok til at have et dansk, britisk eller amerikansk pas, kan rejse til 166 lande uden at skulle søge visum. Mens kineserne, som ventes at tegne sig for halvdelen af den globale turisme inden for de næste 20 år, p.t. må nøjes med at kunne besøge 41 lande uden visumansøgning.

AK, MIN SKAT!

Kinesere er sparsommelige, og de hæger om deres værdier og ser dem gerne vokse. Så de har virkelig taget retten til bolig ejerskab til sig. Så meget, at en boligboble har været under oppustning, og den afgående Hu Jintao-Wen Jiabao regering nåede at barsle med en plan om en 20 procents skat ved salg af et ægtepars eventuelle bolig nr. 2. Hvilket har



Alternativ til skilsmisse: Panikken bredte sig for at sælge bolig nr. 2 her og nu, da den nye skat blev varslet.

givet et for myndighederne helt uventet pres på specielt storbyernes skilsmisedomstole. Forklaring: Folk lader sig skille, bolig 1 til eks-ægtemand, bolig 2 til eks-hustru. Fortsat samliv, men boligsalg muligt uden ekstra-skat. Sådan, min skat!

STADIG SORT UDVENDIG

Det må gøre ondt på englændere, der hæger om traditionerne: Men den klassiske sorte London-taxi, som er så dominerende i trafikbilledet i hovedstaden, er ikke længere britisk. Den er kinesisk. Zhejiang Geely Holding Group, der står bag det kinesiske bilmærke Geely, har overtaget kontrollen med det britiske firma Manganese Bronze, der producerer London-taxien. Pris: Hvad der svarer til godt 100 millioner danske kroner. Geely er i forvejen ejer af noget så svensk som Volvo.

Ordbogen: Kalejdoskop, drejeligt spejlglasrør, der viser skiftende billedfigurer. Kalejdoskopisk: Broget billede.

Rubrikken er samlet og skrevet af Nils Thostrup på baggrund af kinesiske og internationale nyhedsmedier. Eventuelle subjektive betragtninger og meningstilkendegivelser står for skribentens regning.

Rubrikken er afsluttet medio april 2013.



KINESISK

GULD TIL DANSKER

*De fem udenlandske
modtagere med
guldmedaljen
om halsen.*

*Prisen er
The Award for
International
Cooperation
in Science
and Technology.*



PROFESSOR, DR.TECH. FLEMMING BESENBACHER

- Født den 4. oktober 1952, gift og far til to
- Professor i fysik 1996, leder af iNANO Aarhus Universitet 2002-2012
- Fortsætter som deltidsprofessor ved iNANO
- Formand for Carlsbergfondet 2012
- Flemming Besenbacher har udgivet over 500 videnskabelige artikler, heraf 20 i SCIENCE og NATURE
- Æresdoktor ved ni kinesiske universiteter
- Den første dansker, som modtager et Einstein-professorat og en Award For International Scientific Cooperation ved det kinesiske videnskabsakademi CAS i Beijing
- Modtager af en lang række priser, NKT-prisen, Villum Kann Rasmussens pris for banebrydende teknisk videnskabelig forskning, Rigmor og Carl Holst-Knudsens Videnskabspris
- Ridderkorset 2007

YES, tænkte han inden i sig selv. Flemming Besenbacher var blevet forberedt på, at det var stort. Han vidste dog ikke, hvordan han skulle have overrakt videnskabsprisen.

Men da han blev fulgt ind i Folkets Store Hal og så, hvem der stod på podiet, fyldte begejstringen ham. De nye syv. Han så Folkerepublikkens nye ledelse med den kommende præsident Xi Jinping i midten. Større kan det ikke blive i Kina.

Få øjeblikke efter fik han et diplom og et håndtryk for en 12 år lang indsats med at knytte forbindelser mellem danske og kinesiske universiteter. Flemming Besenbacher blev i det øjeblik anerkendt med den højeste videnskabelige pris, som udlændinge kan opnå i Kina. Lidt senere blev han i et sidelokale tildelt en guldmedalje.

- Da jeg var i Kina i efteråret, fik jeg at vide, at jeg var indstillet til prisen, forklarer Flemming Besenbacher.

- I december fik jeg at vide, at jeg var med i finalerunden. Uden at jeg kender detaljerne, så tror jeg, at det er på regeringsniveau, man afgør navnene. Lige før jul fik jeg en mail fra et kinesisk kontor om, at jeg var tildelt prisen. Datoen for overrækkelsen ville blive inden det kinesiske nytår, og det ville afhænge af mødekalenderen for de kinesiske ledere.

- 10. januar fik jeg en mail om, at jeg skulle være i Folkets Store Hal 18. januar kl. 10 om morgenen, og at der ville være en kinesisk leder til stede. Da de stadig var inde i overgangsperioden mellem to lederskaber, vidste jeg ikke hvem. Jeg spurgte ved ankomsten mine værter, hvem er der i morgen? Men det kunne de ikke svare på. Først, da vi gik ind i salen, så jeg, at de syv nye ledere var der, men det var, da jeg gik på podiet, at det gik op for mig, at Xi Jinping ville overrække mig prisen.

- At man i Kina har løftet nogle hundrede millioner mennesker fra fattigdom til middelklasse, skyldes ikke mindst den teknologiske udvikling. Den er afgørende for Kina. Derfor vil du se, at mange af de kinesiske ledere har en baggrund i ingeniørvidenskab, også Xi Jinping.

HØJESTE UDMÆRKELSE

Siden 1990 har Kina uddelt en videnskabspris til ikke-kinesiske statsborgere. Der har været 2-5 modtagere om året. Det er den højeste udmærkelse for en ikke-kineser uddelt for fremragende videnskab og for at have gjort en ekstra indsats for at styrke samarbejdet med Kina.

- Vi var fem i år, en fra Japan, en fra Canada, to fra USA og undertegnede. Jeg har siden søgt oplysninger



og opdaget, at jeg var den første fra Danmark og vist også Skandinavien.

Ambassadør Friis Arne Petersen sagde senere, at dette på alle måder er stort, men at jeg også var den første dansker, som havde hilst på Xi Jinping, efter at han var blevet formand for partiet, siger Flemming Besenbacher.

- Kinesere, som jeg kender, har spurgt meget overraskede, om det virkelig var ham. Det har skabt genlyd. Den dag blev der på fem kvarter uddelt 200 priser, så det gik hurtigt.

- Men hvorfor lige en professor fra Aarhus, og hvorfor lige dig?

- Jeg har herfra siden 1990 arbejdet med kinesiske studerende og efterhånden været vært for 20 ph.d.-studerende. Nogle er siden blevet professorer. Vi betalte fra starten ph.d.ernes plads i Aarhus. Nu kommer de selv med penge, disse talentfulde unge studerende.

- Men vi har desuden i fire år arbejdet med et fælles nano-science center i Beijing og støttet det med 15 mio. kr. fra den danske stat.

- Vi har samarbejde andre steder i Kina, og f.eks. blev jeg i 2011 æresprofessor i Harbin, venskabsby med Aarhus. Det skete, da vi officielt åbnede vores fælles center på Harbin Institute Of Technology.

HVAD DU LOVER, SKAL DU HOLDE

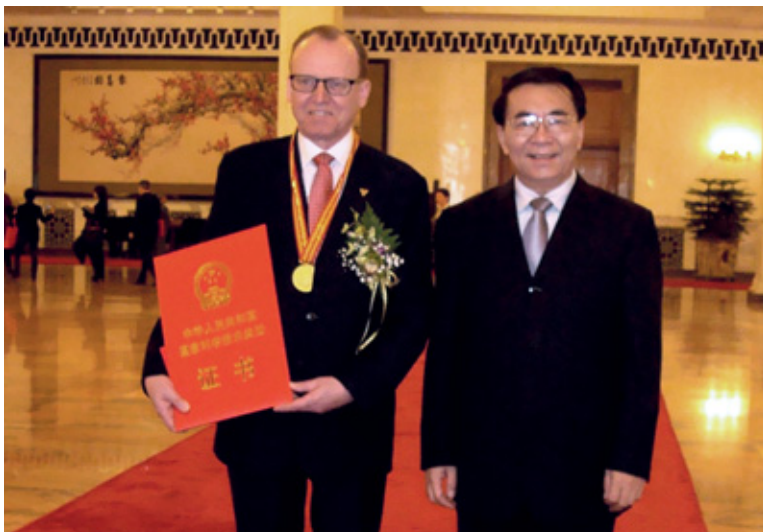
Der er nogle få læresætninger, når man vil fastholde et samarbejde med kineserne.

- Lige præcis for Kina gælder det, at hvis du har lovet noget, skal du gøre det. Det er vigtigt at huske for andre, der vil samarbejde.

- Dernæst er personlige relationer vigtige, og de skal igen bygge på tillid.

Flere end 20 gange har Flemming Besenbacher rejst i Kina.

Foruden det faglige arbejde har der selvfølgelig været tid til at opsøge seværdigheder. Adspurgt om det smukkeste sted, lyder svaret: Fragrant Hills, de duftende bjerge, uden for Beijing. Det er et overvældende naturområde.



Flemming Besenbacher fik ud over en guldmedalje også et fint diplom som bevis på hæderen.

Her lykønskes han af sin gode kollega og ven, professor Bai Chunli.

- Danmark er et lille land i forhold til så mange andre, der samarbejder med Kina, men når vi alligevel har større påvirkning i Kina end andre, er det, fordi så mange af os er rejst derud, har besøgt dem og holdt møder, og vi har frem for alt holdt, hvad vi lover.

EN VIGTIG KOLLEGA OG VEN

Flemming Besenbacher har et særligt tillidsforhold og i dag et både fagligt og menneskeligt kammeratskab med professor og kemi-ingeniør ved universitetet i Beijing, Bai Chunli.

- Da den allerførste kinesiske ph.d.-studerende kom til Aarhus i 90'erne, kom han fra Bai Chunli, som havde læst om vores NANO-mikroskop.

- Han har bevæget sig op gennem systemet og er i dag præsident for det kinesiske videnskaberne akademi, og hans ansvarsområde svarer nærmest til, hvis

han i Danmark var forskningsminister. Han administrerer 100 forskningscentre med i alt 15.000 ansatte. Han er også blandt de 205, som har plads i centralkomiteen i KKP.

iNANO AARHUS KENDT AF MANGE

- Det gælder for kineserne og andre, som kender os nu, at ganske vist er vores institut ikke stort, men kvaliteten er stor. Det har gjort indtryk. Den usikkerhed, der i 2001 viste sig hos ledelsen i de etablerede fag her på vores universitet, fysik, astronomi, kemi osv., har vi fjernet. Igennem årene har iNANO tiltrukket investeringer på omkring en milliard kroner, og vi har fået i gennemsnit ekstra 40 studerende om året, som ellers ikke ville være kommet til Aarhus. Vi har fået et godt navn, iNANO, og det er blevet en stor del af det, som sætter Aarhus Universitet og dermed Aarhus på landkortet.

- Lidt nord for Beijing er Kina og Danmark i fællesskab ved at bygge et nyt universitetscenter ud fra modellen om tværfagligt samarbejde. Man lægger ud med fem hovedområder, NANO, vand, energi, samfundsvidenskab og bioteknologi med cirka 40 studerende i hver. Modellen er i alle led, at vi arbejder fifty-fifty mellem Kina og Danmark, hvad angår ansatte, lærere og studerende. Den danske Industriens Fond finansierer bygningerne med 80 millioner kroner.

- Mange af mine internationale kolleger spørger, hvordan det er lykkedes lille Danmark at få det samarbejde. Svaret er som før sagt, fordi vi har tillid til hinanden, men måske også fordi det er nemmere for Kina at håndtere politisk, at vi er en relativt lille nation.

DE DYGTIGE KOMMER TIL AARHUS

- I forskning over hele kloden gælder det om, at man er åben. Al forskning er baseret på give and get. Vi deler resultaterne gennem artikler i tidsskrifterne. Det er

UDSTILLING

KINESISKE BONDEMALERIER



En af de fine folkelige kunstformer i Kina er de billeder, bønderne maler fra deres dagligdag. Udtryksfulde, ofte i en naivistisk stil, præget af stærke farver, med realistiske motiver, der kredser om det nære og velkendte.

Udstillingen viser en samling af de bedste bondemalerier fra flere kinesiske provinser.

29. JULI – 1. SEPTEMBER

Dansk Landbrugsmuseum - Gl. Estrup

Randersvej 4, Auning ved Randers • gl-estrup.dk

klart, at hvis der kommer resultater, som har kommercielle muligheder, søger man at beskytte dem via patenter.

- Men overalt gælder, at elite-forskning tiltrækker andre dygtige forskere. Her i huset oplever vi, at vi søges af de ekstremt dygtige. Fra Kina får vi tilgang af deres meget fine talentmasse, og i vores forskningsgrupper arbejder de intenst i 60-70 timer om ugen.

- Cirka 10 procent af de videnskabelige artikler, der publiceres fra Aarhus Universitet, kommer fra iNANO, og de trykkes vel at mærke i de allerbedste tidsskrifter. De dygtige søger de dygtige.

- Men du skal lægge mærke til en forskel mellem mulighederne i Danmark og Kina. Når du fortæller de kinesiske studerende, at det er gratis for de unge at gå på universitet i Danmark, undrer det. Når man derefter forklarer dem om ordningen med SU, tror de ikke på det.

- I Kina betaler de unge for at gå på universitetet. Overraskende? Hvorfor er det i kommunismens største land ikke gratis? Men det er det ikke.

- At blive godkendt til en plads på et kinesisk universitet er once in a lifetime for et ungt menneske. De ofrer hele deres liv på den mulighed, og de dedikerer sig helt til at læse, forske og deltage i det sociale liv på studiet.

DE GLOBALE UDFORDRINGER

NANO-professor Flemming Besenbacher har nogle kæpheste, som han har ført frem i uddannelsespolitiske foredrag gennem de seneste år. Men over målet om at blive bedst på området står en meget alvorlig udfordring for alle forskere over hele kloden.

- I forskningen taler vi om The Grand Challenges for vores klode. Der er med baggrund i den voksende befolkning især problemer med at skaffe vand og mad, at styre klima-problemet og at løse problemet med, at i

mange lande vokser den ældre befolkningsgruppe forholdsvist meget.

- For at løse disse problemer er der ikke tvivl om, at man over hele verden må bringe naturvidenskabernes fag sammen, kemi, fysik, medicin og biokemi, og frem for alt satse på NANO-teknologi. Et eksempel blandt mange: Kan man forestille sig, at vi udvikler en NANO-membran, som omdanner det gennemstrømmende havvand til drikkevand?

Disse problemer kan kun løses ved at bryde grænserne ned imellem fagene, men frem for alt mellem nationerne. Løsningerne kan kun opnås ved, at forskerne i USA, Europa og Kina står sammen, og jeg tror personligt mere på, at vejen hedder, hvad man kalder Science Diplomacy, end det traditionelle diplomati.

‘FORSKNING ER LIGESOM AT DELTAGE I DE OLYMPISKE LEGE. MAN VIL GERNE VÆRE FØRST MED DE SENESTE RESULTATER. OG JEG MENER I AL BESKEDENHED, AT MIN FORSKNINGSGRUPPE ER I DEN INTERNATIONALE SUPERLIGA.’

*Flemming
Besenbacher
i JP Aarhus*

iNANO CENTER AARHUS UNIVERSITET

- Grundlagt den 28. januar 2002 som verdens første uddannelsescenter i nanovidenskab.
- I dag 60 lektorer og professorer, 70 postdoc'er, 160 ph.d'er og optager ca. 40 nye bachelorstuderende hvert år.
- Står for cirka ti procent af de videnskabelige publikationer fra Aarhus Universitet.



Portræt af en

kinesisk studerende



Hvordan er det at være studerende i Kina? Den unge kvinde Qiu Shumin fortæller os her om, hvordan hendes liv former sig og om, hvad hun tænker om fremtiden. Qiu Shumin interviewes af en af sine medstuderende, Michelle Rødgård. Michelle har taget en bachelor i Danmark og er nu i Beijing som stud.merc. i Innovation Management på hhv. Aalborg Universitet og University of Chinese Academy of Sciences. Det er et led i det nye dansk-kinesiske universitetssamarbejde, Sino-Danish Center (SDC).

Jeg mødes med Qiu Shumin på campus oppe på hendes lille værelse en lørdag formiddag over en kop vand, da temperaturen siger over 30 grader. Hendes to værelseskammerater er ude, så vi kan sidde i ro uden at forstyrre nogen.

- Hvem er du, og hvor er du fra?

- Jeg hedder Qiu Shumin, er 22 år og studerer i øjeblikket min kandidat i Innovation Management på Sino-Danish Center i Beijing, som er et samarbejde mellem en række danske universiteter og det kinesiske universitet University of Chinese Academy of Sciences. Oprindeligt er jeg fra Zhejiang-provinsen nede sydpå, hvor jeg har læst min bachelor i business administration. Indtil jeg var 10 år, boede jeg på landet med mine forældre, som så valgte at flytte ind til byen.

- Hvad kan du godt lide at lave i din fritid?

- I min fritid holder jeg meget af at læse. Især skønlitteratur om kærlighed eller magasiner og bøger omhandlende business tiltaler mig.

Desuden dyrker jeg yoga, så ofte jeg kan. Jeg har købt en yogamåtte, så jeg kan dyrke yoga her på mit kollegieværelse. Hver anden dag løber jeg også en tur ovre i den olympiske park eller rundt om campus. Hvis det er alt for forurenede udenfor, dropper jeg dog løbeturen eller tager en maske på.

Derudover tilbringer jeg tid med min kæ-

reste. Jeg har mødt ham på studiet, hvor han læser det samme som mig. Vi bruger meget tid på at læse sammen, men når vi har tid, tager vi i biografen.

- Hvordan hørte du om muligheden for at læse ved SDC, og hvorfor søgte du ind?

- Jeg var oprindeligt blevet optaget på et andet kandidatstudium på University of Chinese Academy of Sciences, da de fortalte mig om denne mulighed, som jeg også kunne søge.

Det tiltalte mig, fordi der er meget få uddannelser i Kina, hvor man har muligheden for at læse sammen med udenlandske studerende. Det ville jeg rigtig gerne, da jeg tænkte, at det kunne ruste mig i mit fremtidige arbejdsliv, hvis jeg fx skal arbejde i en international virksomhed, hvor der ikke kun er kinesere.

Derudover tror jeg, at man bliver mere open-minded af at læse sammen med folk fra en anden kultur, og samtidig bliver man mere bevidst om sin egen kultur. Det er en god mulighed for at få nye perspektiver og nye ideer.

- Hvordan er forholdene som kinesisk studerende? Bolig, økonomi m.m.

- Kinesiske studerende bor som regel på kollegieværelser. I øjeblikket bor jeg på værelse sammen med to andre piger, og vi deler bad og toilet med tre andre piger, der har værel-

set ved siden af os. Vi har hver en køjeseng, hvor den nederste del er et skrivebord og et lille skab, og så sover vi i overkøjen. Det er ret gode forhold, for i Kina er det normalt at bo 4-6 på et værelse.

På mit gamle universitet, hvor jeg læste min bachelor, boede jeg sammen med fem andre piger, og forholdene var væsentligt dårligere end nu. Vi havde ingen aircondition, intet skrivebord og intet varmt vand. Det kostede 600 RMB (svarende til ca. det samme i danske kroner) om året, men mit nuværende værelse betaler jeg intet for. Det afhænger af universitetet. Det er meget normalt at betale 1000-2000 RMB om året for et sted at bo.

Jeg får 600 RMB om måneden fra universitetet og fra den supervisor, jeg er tilknyttet, som jeg hjælper med research-relaterede opgaver. Det er desværre ikke nok, selvom jeg ikke betaler husleje, så mine forældre støtter mig. Der er også nogle scholarships, man kan søge, men konkurrencen er hård. Heldigvis betaler jeg ikke tuition for at studere på University of Chinese Academy of Sciences.

- Hvad synes du om det kinesiske skolesystem?

- I Kina er der tradition for, at uddannelse er den eneste vej til succes, så det er enormt vigtigt at have en uddannelse. Især hvis man



kommer fra fattigere områder. Omdrejningspunktet i det kinesiske skolesystem er *gaokao*, som er den berygtede adgangseksamen til universitetet, som afgør, om man kan komme ind på universitetet, og hvilke universiteter man har adgang til.

Jeg synes, gaokao er en ond test. Kinesiske studerende læser fra morgen til aften, fra de er små, for at forberede sig til den test. Så der er ingen tid til at lege, det dræber kreativiteten, og de er ikke glade.

Jeg ved dog ikke, hvad et alternativ til gaokao skulle være, for uden den ville det kun være de rige og folk med kontakter, der kunne komme ind på universiteterne.

- Hvad drømmer du om?

- Jeg plejede at drømme om at lave en ph.d. og tage til udlandet i flere år, så jeg ville have gode chancer for at blive ansat som professor bagefter. Nu er jeg dog kommet i tvivl. Måske bliver det for kedeligt at være professor, når man skal læse så meget.

Fra næste semester har jeg fået praktikplads i en virksomhed, så nu må vi se, om det tiltaler mig mere end at arbejde som professor.

- Hvad er din største bekymring?

- Jeg prøver at lade være med at bekymre mig for meget om fremtiden. Jeg tror, at så længe man er kompetent og lægger en plan for

fremtiden, så skal det hele nok gå. Mine forældre har altid opdraget mig til at være ærlig og hårdtarbejdende, for så skal man nok nå det, man gerne vil.

Det vil jeg gerne give videre til mine egne børn engang, men jeg håber også, jeg kan give dem flere muligheder for eksempelvis at rejse ud i verden, så de kan blive mere åbne og opleve verden.

Jeg håber også, jeg selv får muligheden for at rejse ud af Kina en dag. Jeg har aldrig været ude af landet, og al information i Kina er meget ensidig pga. de mange restriktioner. Så hvis man aldrig kommer ud, finder man nok aldrig ud af, hvordan der egentlig er i resten af verden.

- Hvad er dine forældres baggrund?

- Mine forældre har et værksted i Zhejiang, hvor de laver møbler i træ, som de sælger. Det er fx skriveborde, senge og stole. Ingen af mine forældre har gået på universitetet, men begge har gået i gymnasiet. Da de var unge, var der ikke de samme muligheder for at komme ind på universitetet, så de er glade for, at jeg nu har muligheden for at få en længevarende uddannelse.

- Er du partimedlem?

Hvis ja, hvordan blev du det?

- Ja, jeg blev partimedlem, da jeg gik i gymnasiet. En af mine lærere anbefalede mig at bli-

ve medlem, så jeg ansøgte om det og blev heldigvis godkendt. Når man går i gymnasiet, er det svært at blive medlem. Der er måske 1-2 ud af 50, der bliver det.

Det er dog nemmere, når man går på universitetet. Her er det ca. halvdelen. De lægger meget vægt på, at man har gode karakterer, og at man har været med til at organisere aktiviteter i sin klasse eller på skolen.

Det er derfor en ære at være partimedlem, og det er et symbol udadtil om, at du er en god studerende. Nogle gange kan det også være en fordel, hvis man søger job i det offentlige bagefter.

- Hvordan ønsker du, at det kinesiske samfund skal være?

- Jeg går egentlig ikke så meget op i politik, men visse ting kunne jeg godt ønske var anderledes. Eksempelvis forureningen, forskellen mellem rig og fattig, den dårlige kontrol med fødevarer samt de stigende huspriser. Alle disse ting påvirker kinesernes hverdag, så jeg tror, at hvis nogle af disse problemer blev løst, ville Kina være et bedre land at bo i.



VIL DU VIDE MERE?

Følg Michelle i Beijing på bloggen michelleroedgaard.dk

I næste nummer af Danmark-Kina kan vi se frem til en beretning fra Michelle om livet som dansk studerende i Beijing og på SDC.

Ti års samarbejde

GLOBALE VERDENSBORGERE MED DEN RETTE KULTURFORSTÅELSE

Shanghai og Region Midtjylland fejrer ti års samarbejde i 2013. Samarbejdet har ført mange resultater med sig, og her tænker mange ofte på nytten for det private erhvervsliv og for potentialet i samarbejdet mellem de store offentlige institutioner.

Men samarbejdet giver også gevinst for skoler i regionen. Netop skolernes fokus på Kina er interessant – fordi det er her kimen til vores konkurrenceevne ligger.

STØRRELSEN BETYDER IKKE NOGET

At Region Midtjylland – det daværende Århus Amt – og millionbyen Shanghai skulle få samarbejdsrelationer, stod måske ikke ligefrem højt i neon der for godt ti år siden, da kontakten blev taget. Men ikke desto mindre var det, hvad der skete i starten af 2000, hvor Shanghai Bystyre henvendte sig for at finde en søsterby i det jyske.

”Det var da med en vis ærefrygt, at vi gik i gang med at undersøge sagen, da Shanghai havde henvendt sig, for hvad var det lige, vi havde tilfælles med Shanghai? – en by med nu 24 millioner indbyggere og vækstrater, der har sprængt alle kurver,” siger Niels Erik Andersen, kontorchef for Internationale Relationer i Region Midtjylland.

Shanghai har igennem de sidste år været igennem en udvikling i en hastighed, vi ikke helt forstår i Europa. Infrastrukturen i Shanghai er udviklet utrolig hurtigt – eksempelvis

er der på få år bygget 13 metrolinjer over en strækning på 450 km, den ene himmelflygende skyskraber efter den anden har fundet vej til Pudong-området i Shanghai, og byen er vokset fra 18 til 24 millioner indbyggere.

På trods af store forskelle i størrelse og vækst blev det hurtigt ret tydeligt, at der var en række fællesnævnerne mellem Region Midt og Shanghai indenfor blandt andet energi, innovation og sundhedsområdet. Områder, hvor begge parter så en interesse i et samarbejde – og i 2003 var samarbejdsaftalen en realitet.

Det er en beslutning, man ikke har fortrudt i Region Midtjylland, for samarbejdet gennem de sidste ti år har bragt mange forretninger og erfaringer med sig for regionens virksomheder og institutioner.

Niels Erik Andersen har fulgt processen fra første række:

”Vi har et mål om, at Region Midt skal være



Liwen Zhu fra Shanghai er en af ildsjælene i skoleudvekslingen. Hun brændte igennem i Grenaa, da hun holdt foredrag om kulturforskelle mellem Danmark og Kina og det kinesiske uddannelsessystem.

en international vækstregion med stort udsyn i verden. Kun gennem udsyn kan vi udvikle og tilpasse vores egne virksomheder og institutioner, så de er gearet til en global verden. Et udsyn helt til Kina bidrager med mange erfaringer, forretninger og en horisontudvidelse, der kan lette vejen. Det gælder både for virksomheder og uddannelsesinstitutioner.”

Også fra Shanghai er man begejstret for samarbejdet, for når alt kommer til alt handler det ikke om, hvorvidt man er stor eller lille, men om man kan se fordele og fællesnævnerne i sit samarbejde, som Shao Huixiang, direktør på kontoret for Foreign Affairs i Shanghai bystyre, udtrykker det:



Region Midt fejrer i 2013 jubilæet med Shanghai med en række Kina-events under temaet: *Strong Relations Matter.*

Læs mere om regionens arbejde i Kina på centraldenmark.cn



Regionsrådsformand Bent Hansen underskriver samarbejdsaftalen med Shanghai sammen med daværende viceborgmester og nuværende borgmester i Shanghai Yang Xiong i 2008.

"Size doesn't matter; the key is trust in politics, mutual learning on culture and mutual benefit on economy".

Han fortsætter:

"Although we are far away from each other, we still hold a tight relation together. Over these 10 years, we got a great achievement. For our next 10 years, I think many parts should innovate and deepen from time to time. Since CDR (Central Denmark Region, red.) has had 10-year relationship with us, I feel our friendship is like growing a child full of vigor", slutter Shao Huixiang.

DET HELE STARTER MED UDDANNELSE OG KULTURFORSTÅELSE

Kina har i mange år været en del af vores hverdag. Hvor det, vi engang mest forbandt med Kina, var legetøj Made in China, så er Kina i dag i vores bevidsthed i mange andre sammenhænge.

Ikke bare virksomheder, der skal producere, sælge eller udvikle, interesserer sig for Kina, men uddannelsesinstitutioner på mange niveauer har i høj grad også fået fokus på Kina i de seneste år – og det er for os i Danmark et vigtigt element i at samarbejde med Kina.

"Samarbejdet og det at lave forretninger med kineserne er vigtigt og essentielt i vores

globaliserede verden, men uddannelse og kulturforståelsen for Kina er et grundlæggende element for netop at forstå at lave forretning i Kina," siger regionsrådsformand Bent Hansen.

"Kineserne ved i bund og grund meget mere om den vestlige kultur, end vi ved om deres kultur – og det skal vi have lavet om på, hvis vi vil forblive en god samarbejdspartner og opretholde vores konkurrenceevne. Derfor er det helt rigtig set, at skolerne har fået mere fokus på Kina i deres undervisning."

Det glæder derfor også Bent Hansen, at regionen via de relationer, der er etableret til Shanghai, har kunnet hjælpe flere skoler med viden om Kina og helt konkret med at etablere partnerskoler i Shanghai.

SKOLER I ØST OG VEST TÆNKER KINA

For både Grenaa Gymnasium i den østlige del af regionen og Ringkøbing-Skjern Handelsgymnasium i den vestlige del har netop ideen om at klæde deres studerende på til at kunne agere i en global verden, hvor Kina fylder mere og mere, været afgørende for at sætte Kina på skoleskemaet.

Ringkøbing-Skjern Handelsgymnasium indførte i 2011 "Leadership-klassen" på HHX med fokus på ledelse og med Kina og USA som omdrejningspunkt. Leadership-delen er

en valgfri klasse på typisk et år for 1.-3. års HHX klasserne.

Eleverne skal ansøge om optagelse, da det er vigtigt, at de har styr på deres obligatoriske skolegang, inden de lægger noget andet oveni. Hvert andet år går studieturen til Kina og hvert andet år til USA. I leadership-klassen har man fokus på det personlige lederskab, kulturer og motivation af medarbejdere, herunder hvordan der ledes i forskellige kulturer.

"Det var helt naturligt at inddrage Kina i vores leadership-del, fordi det er derude, der sker så meget i disse år, og det er spændende for eleverne at se, hvordan man driver virksomhed i et land som Kina," lyder det fra Marianne Møller, handelslærer på Ringkøbing-Skjern Handelsgymnasium.

På Grenaa Gymnasium har de hvert år en klasse, der vælger den globale linje. Hele gymnasiet undervises i den globale verden, men én klasse vælger en studieretning med et særligt fokus på det globale. Hidtil har både Kenya og England været på tapetet, og nu også Kina.

"I vores globale klasse, som har fokus på Kina, er Kina en del af dansk-, natur og geografi- samt engelsktimerne. Så læser man f.eks. krimien "Kineseren" og analyserer den og får



En kinesisk gymnasieklasse.
Klassekvotienten er høj – og det samme er papirbunkerne!

derigennem en forståelse for sammenhængen mellem vestlig og kinesisk historie. Vi kigger på mediernes behandling af Kina og diskuterer det; med andre ord bliver Kina ikke bare et fag, men gennemsyrrer hele skemaet,” fortæller Lone Pløger Thoft, international koordinator på Grenaa Gymnasium.

ET OPHOLD I KINA GØR EN FORSKEL

Det er ikke nok at læse om kultur og andre måder at se verden på. Hele tankegangen bag både den globale klasse i Grenaa og leadership-klassen i Ringkøbing-Skjern er, at kulturforståelse opnås ved at føle den på egen krop, ved det personlige kulturmøde.

Det giver noget særligt ifølge Lone Pløger Thoft:

”Eleverne skal ud og opleve den anderledeshed, der er i verden – vi er jo ikke vant til det herhjemmefra. De skal stilles overfor: ”Hvad nu hvis?” og ”Hvad gør jeg når ...?”. De situationer, de kommer ud for ude i verden, er utrolig lærerige.”

Derfor indgik Grenaa Gymnasium i 2012 en samarbejdsaftale med no. 8 High School i Shanghai, hvor gensidig udveksling af både elever og lærere er omdrejningspunktet.

I august 2013 forventes det første hold af kinesiske studerende at komme til Grenaa, og i foråret 2014 går det den anden vej. Tanken

er, at elever og lærere skal indkvarteres lokalt tre til fire dage og følge hinandens hverdag. Det glæder både elever og undervisere sig til.

”Det er vores erfaring fra de andre steder, hvor vi har været på studieophold, at det både før, under og efter giver et helt andet engagement i klassen. Eleverne har pludselig en fælles unik viden, som kan analyseres og efterbehandles, og læreren kan sætte det hele ind i en faglig kontekst og forståelsesramme,” fortæller Lone Pløger Thoft.

Marianne Møller er enig i, at netop det at komme ud og opleve den kultur, man læser om, er noget ganske specielt.

”For vores elever var det en kæmpe oplevelse at komme til Kina. De følte sig overrumplet af historien, den udvikling og den fart, der var på alting, og det var spændende for dem at møde danske virksomhedsledere i Kina,” siger Marianne Møller.

Samtidig fandt eleverne fra Ringkøbing-Skjern ud af, at ledelse af kinesere kan være noget ganske andet end at lede danskere. Der er store kulturelle forskelle, som man skal være opmærksom på.

LÆRERNES EFTERUDDANNELSE ER VIGTIG

Ikke bare for eleverne er det en lang dannelsesrejse at have engageret sig i den globa-



Samarbejdet rækker ud over Shanghai. Region Midtjylland har et omfattende samarbejde med Kina på rehabiliteringsområdet. I 2011 mødte regionsrådsformand Bent Hansen formanden for Kinas handicaporganisation Deng Pufang, søn af den tidligere leder Deng Xiaoping.

le studieretning; også for lærerne er det en form for efteruddannelse at køre de globale klasser.

”Det er vigtigt, at vores elever bliver kloge på den verden, vi lever i, men det er i den grad også vigtigt, at vi lærere får den rette efteruddannelse i vores globaliserede verden, så vi kan undervise og guide vores elever. Vi ved allerede meget om verden i teorien, men at opleve kulturmødet i praksis er også vigtigt for os lærere,” fremfører Lone Pløger Thoft.

Et af de fremtidige projekter, der er aftalt mellem Grenaa Gymnasium og partnerskolen i Shanghai, er et projekt om ”Job SWOP”, altså hvor lærerne i en periode prøver at bytte job. Det forventes, at der kan komme rigtig mange gode og spændende erfaringer ud af det til gavn for begge skoler.

Ringkøbing-Skjern Handelsgymnasium er ligeledes bevidste om, at lærernes efteruddannelse er et vigtigt element i at tænke globalt, og derfor var det netop også lærere, der var med på den første tur til Kina i 2011, da satsningen blev en realitet.

Her oplevede de på egen krop det kultur-møde, som er et vigtigt led i at forstå og formidle om Kina. Lene Rasmussen, lærer på Ringkøbing-Skjern Handelsgymnasium, deltog:

"Jeg underviser i innovation og samfundsfag, så det, at jeg har været her (i Kina, red.), vil helt klart gøre det nemmere for mig at undervise eleverne. Man kommer ind i forholdene på en helt anden måde, når man har set tingene med egne øjne."

EN AFGØRENDE HJÆLP

Hjemme på gymnasiet i Grenaa er det kommende studieophold i 2014 allerede på tegnebrættet, men man har måttet sande, at kineserne arbejder på en helt anden måde og slet ikke har den samme langtidspanlægning.

"Detaljerne er langt fra på plads for studieopholdet i efteråret 2013, så at snakke om vores tur derover i 2014 er langt ude for dem."

Faktisk har vi oplevet det samme med vores samarbejde i både Kenya og i USA, hvor korttidsplanlægning også praktiseres i stor stil. Det er nok os danskere, der ikke kan finde ud af noget uden planlægning og struktur, men vi skal kunne håndtere, at andre arbejder på en anden måde," understreger Lone Pløger Thoft.

Erfaringen efter de første par år med Kina på skemaet er alligevel præget af entusiasme og optimisme både i Ringkøbing-Skjern

og i Grenaa, netop fordi eleverne har taget godt imod det, og fordi kineserne også er så samarbejdsivrige. Men Lone Pløger Thoft lægger ikke skjul på, at det er hårdt arbejde, fordi netop sprog og kultur nogle gange vanskeliggør kommunikationen:

"Da vi startede med Kina-fokuset, tænkte jeg: At ja, det kan da ikke være så slemt med det bureaukrati i Kina, og det med, at man skal have nogle relationer derovre for at komme i kontakt med de rigtige, som alle snakker om, mon det nu er sådan. Der måtte jeg hurtigt sande, at det skulle man. Det var enormt svært at få hul igennem."

I dag kan jeg sige, at uden regionens hjælp havde vi ikke haft en partnerskole i Shanghai. Det har betydet alt, at regionens Shanghai-kontor har været behjælpelig med at finde skolen, etablere kommunikation med skolen, hjælpe med at finde oversætter, og at de har kunnet rådgive i fremgangsmåden i det hele taget."

Også fra Ringkøbing-Skjern udtrykkes der stor taknemmelighed over at kunne komme forbi på såvel regionens kontor i Shanghai som på de danske virksomheder og diplomatiske repræsentationer, Danmark har i Kina.

"Det har været afgørende for os, at vi har haft noget netværk at trække på derude; vi kunne ikke selv arrangere de ture, vi har derud," fremhæver Marianne Møller.

MÅLET ER GLOBALE VERDENSBORGERE

Lone Pløger Thoft slutter af med de håb, skolen har for fremtidens globale uddannelsesarbejde.

"Vores mål er at skabe globale verdensborgere ud af vores elever. Det lyder som en floskel, men det handler om global dannelse og det at få kompetencer til at begå sig i vidt forskellige kulturer. Det er ikke nok at læse om andre kulturer; man lærer mest ved noget "hands on"-arbejde, det personlige kulturmøde."

Samtidig er det et led i at forstå sig selv, bevare sin integritet som dansker, vide hvem man selv er, og hvor ens egne grænser går. Det er nemlig også vigtigt, og det får vores elever behov for i deres fremtidige liv."

Det er vores håb, at vores elever kan begå sig ordentligt ude i verden og føle et ansvar for verden. Altså for eksempel at vide noget om miljø og arbejdsforhold. Når vi køber et stykke tøj herhjemme, ja, så ved man også noget om det sted, det er produceret."

Marianne Møller vægter også den horisontudvidelse og syn for muligheder, som et fokus på Kina har givet leadership-klassen.

"De får blod på tanden i forhold til de muligheder, globaliseringen tilbyder. Vores elever er kommet hjem og har sagt, at de synes en karriere i udlandet kunne være enormt spændende, og nu har de set, at selvom man tager ud i den store verden, er man ikke alene som dansker derude, da der faktisk allerede er rigtig mange danskere, der bor og arbejder i udlandet."

I anledning af 10-årsdagen blev der holdt en stor og velbesøgt konference på Aarhus Universitet. Der var gode oplæg og livlig debat.

To pointer – begge relateret til, at der er behov for, at det officielle Danmark bakker op om samarbejdet med Kina:

Den ene, at netværksdelen ikke er den mindst vigtige. Det er nyttigt at få en lejlighed og et forum til at snakke på kryds og tværs.

Den anden, at der skal samarbejdes. Altså i Danmark. Det giver ikke mening, at kommuner, regioner og offentlige institutioner ikke udnytter hinandens viden og kompetencer fuldt ud i en form for brødnid. For at opnå de bedste resultater må man lægge kræfterne sammen.

Strong relations do matter!



NOTAT FRA DET KLASSISK KINESISKE ARBEJDSVÆRELSE

Klassisk passion

PASSION

Passion opfattes umiddelbart som en lidenskabelig optagethed, der på et tidspunkt går over. Det være sig passion i forhold til et andet menneske, eller i forhold til en ting.

Men en passion kan også være langtidsholdbar. En bekendt var på besøg hos sin 75-årige tidligere lærer. Lærerens kone gennem et langt liv går ude i gangen hen til trappen og op ad den. Læreren siger til min bekendte: "Se, hun går op ad trappen!" Et langt liv havde fordybet passionen.

For godt 25 år siden løb jeg ind i en passion, som dagligt er vokset i styrke.

Det er en lang historie. Vi gør den kort: Ad forunderlige veje kom jeg i kontakt med klassisk kinesisk medicin og begyndte at læse de moderne, introducerende værker til akupunktoren og urtemedicinen, som de nu fandtes på vestlige sprog.

Det var ikke at møde det mystiske, men at møde et sprog, et begrebsapparat og et erkendelsesredskab, som åbnede min egen danske virkelighed for mig på en nær og konkret og samtidig uhyre perspektiverende og handlingsåbnende måde.

På det mikronære plan åbnede det for, at jeg fik indsigter og redskaber til med tiden at arbejde mig ud af en invaliderende dårlig ryg, som jeg havde lidt af, fra jeg var 14 år gammel, og indarbejdet en indtil nu fuldt medfølgelig og stærk ryg og krop.

På makroplanet åbnede det for:

- at se den ydre natur som noget i sig selv på en ny måde
- at se kroppen som et levende naturunivers, der har alle den omgivende naturs elementer i sig og som står i særdeles rationel korrespondance med den ydre natur
- at se samspillet mellem naturens rytmer gennem året, de fire årstider, og kroppens energitilstand
- at se samfundslegemets betydning for krop og sind
- at se relationerne mellem mennesker som byggede på energiforbindelser, der manifesterer sig på ethvert niveau – udtalte som udtalte ord, tanke til tanke, følelsers påvirkninger af kroppen og kroppens påvirkning af følelser, afhængigt af de indre organers tilstand
- at se på mit eget land, dets natur, mennesker og sociale forhold på en måde, som åbnede for identiteten og særegenheden og samtidig det almene og universelt repræsentative i det.

Klassisk kinesisk medicin gav mig kort sagt redskaber til at elske livet, det land, jeg er født og bor i, den verden, det er del af, og det liv, vi har overtaget og kan give videre til andre, og alt det på en måde, som passede og passer med min natur.

*"Og han har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær."*

N.F.S. Grundtvig

*"Man skal se det dybe.
Qien er ikke en fysisk frem-
træden. Qien ankommer
(vokser frem) usynligt og
formløst, som når krager
flokkes. Den kommer som
hirsetoppe i bundter.
Det er som at se den
flyve forbi, og ingen ved,
hvem den er."*

Den Gule Kejsers

Klassiker om indre medicin

JEG TROEDE, JEG VIDSTE ALT

Som mag.art. i nordisk sprog og litteratur, som sprog- og litteraturforsker og underviser og som forfatter og oversætter troede jeg, at jeg nu vidste alt om klassisk kinesisk medicin. Jeg havde jo læst alle de moderne værker, som min baggrund som sprog- og litteraturmand gav mig midler til at arbejde igennem, og jeg havde fulgt hele dette con amore foretagende op med at være i praktik på akupunkturklinikker i Danmark og i Skotland.

Og jeg gik ud fra, at alle de dybt imponerende sammenhænge, som disse moderne værker beskrev i kroppens energisystem, for 90 %'s vedkommende var noget, man havde udfundet inden for det sidste hundrede års tid.

Men så fik jeg de tre klassiske værker *Den Gule Kejsers klassiker om indre medicin* ("Huang Di Nei Jing" (黃帝內經)), *Klassikeren om de vanskelige områder* ("Nan Jing" (難經)) og *Daode jing* (道德經) i hånden.

Og jeg stod med værker, som er grundlaget for det hele, og som er skrevet for mere

end 2000 år siden og indeholder en informationsrigdom, præcision og nuancerigdom, som langt overgår noget som helst moderne værk. Uanset hvor meget de bygger på disse "gamle" kilder, bliver de moderne værker torsoer.

Med ét vidste jeg, at jeg intet vidste.

NYE STUDIER ENDENDE MED UDGIVELSER

Jeg begyndte da at skaffe mig oversættelser af disse værker fra nær og fjern og på alle mulige vestlige sprog, jeg kan læse. Det var kommenterede udgaver for det meste. De forklarede de enkelte ords og meningshælders betydning – eller måden de kunne tolkes på. For tolkes må der, også af kineserne selv. Der er mange tegnsammenstillinger, som ikke giver sig selv entydigt, men hvor man må søge at analysere sig frem til en foretrukket udlægning.

Jeg var uden at tænke over det begyndt at skrive en dansk version af *Den Gule Kejsers klassiker om indre medicin* ned fra begyndelsen af for min egen forståelses skyld. Også dette kunne blive en lang historie. Men kort fortalt: Efter godt fire års uafbrudt heltidsarbejde var *Den Gule Kejsers klassiker om indre medicin* og *Klassikeren om de vanskelige områder* fordansket med tusindvis af noter om betydninger og begreber og med appendiks om akupunkturnavne m.m.m.

Det er den slags, man, som den freelance og selverhvervende forfatter og oversætter jeg på det tidspunkt var blevet, giver sig selv råd til. Man kan ikke leve af det, men heldigvis leve for det.

Det var ikke oversættelser. Det var det heller ikke, da jeg på tilsvarende måde udgav en fordanskning af *Daode jing*. Men det var fordanskninger på baggrund af andres udlægninger af tegn og meningssammenhænge.

Jeg udgav dem ud fra den betragtning, at det var mere end usandsynligt, at disse værker, især *Kejseren* og *Den vanskelige*, ville udkomme på dansk i nogen som helst sigtbar fremtid. Og de var så væsentlige og indeholdt så mange muligheder for behandlere, studerende og almene læsere, at disse potentialer

måtte ud og frigøres. Hvor mine evner ikke rakte til, ville andre så på forskellig måde kunne tage over engang i nye udgivelser.

Og værkerne er i den grad blevet brugt. Også det kunne være en lang historie. Men kort: Der er folk, der i dag behandler på måder, som de ikke ville have gjort uden at have læst *Kejseren* og *Den vanskelige* – de gjorde det egentligt frugtbare: Tog disse skrifers ord for pålydende og prøvede at behandle på måder, der ikke er gengivet i de moderne værker.

Og som en af de unge sagde til mig: "Det er noget, der sparker røv." Og fordi han nok mente, det var for hård kost, tilføjede han: "Ja, det er jo nu vi unges måde at sige det på."

HVAD VAR DET DOG, DER SKETE?

Jeg kan ikke sige, hvordan det skete, eller hvorfor det skete. Det kunne blive en lang historie at prøve at udrede det. Men igen her det korte: Under det nuværende mastodontarbejde på at om- og nyredigere *Kejseren* og *Den vanskelige* til udgivelse som e-bog i e-pubformat, meldte det sig med ét: Jeg ville lære at læse klassisk kinesisk.

Som tænkt, så gjort. Selvstudium straks linet op. Research, research. Har læst lange baner om klassisk kinesisk skriftsprog, har læst klassisk kinesiske grammatikker, og det hele

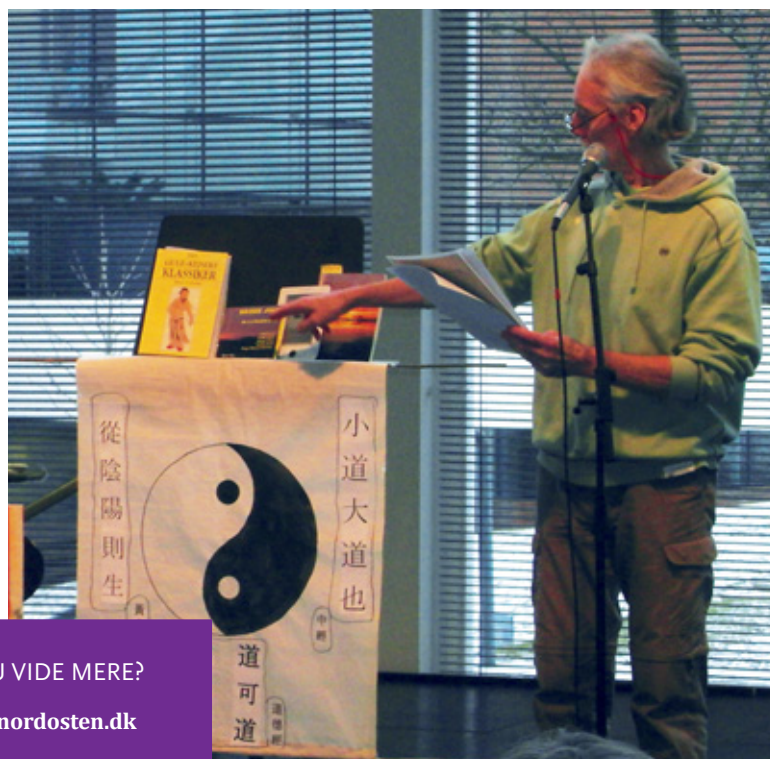
enormt støttet af nogle meget fine hjemmesider med de klassiske tekster på klassisk kinesisk og hjulpet uvurderligt af Richard L. Goodmands trebindsværk *Classical Chinese Medical Texts*.

Så de nyudgivelser, jeg laver nu, er oversættelser. Jeg har en ny etymologisk engelsk oversættelse (en slags tegn for tegn-oversættelse) med noter om alle kendte kommentarer til de enkelte tegn og udsagnshelheder liggende at følge. Samtidig har jeg selve den kinesiske originaltekst i klassisk kinesiske tegn på min ene computerskærm og min egen oversættelse på den anden. Jeg gennemtjekker så min egen oversættelse i forhold til den kinesisk klassiske og den engelsk etymologiske tekst.

Der har været et par steder, hvor min læsning af det kinesiske afviger fra den etymologisk engelske gengivelse. Det er, vurderer jeg, hvor jeg har særlige erfaringer indefra i arbejdet med den kinesiske medicin og derfor kan se andre muligheder, end hvis man ikke har disse erfaringer.

AT KOMME HJEM

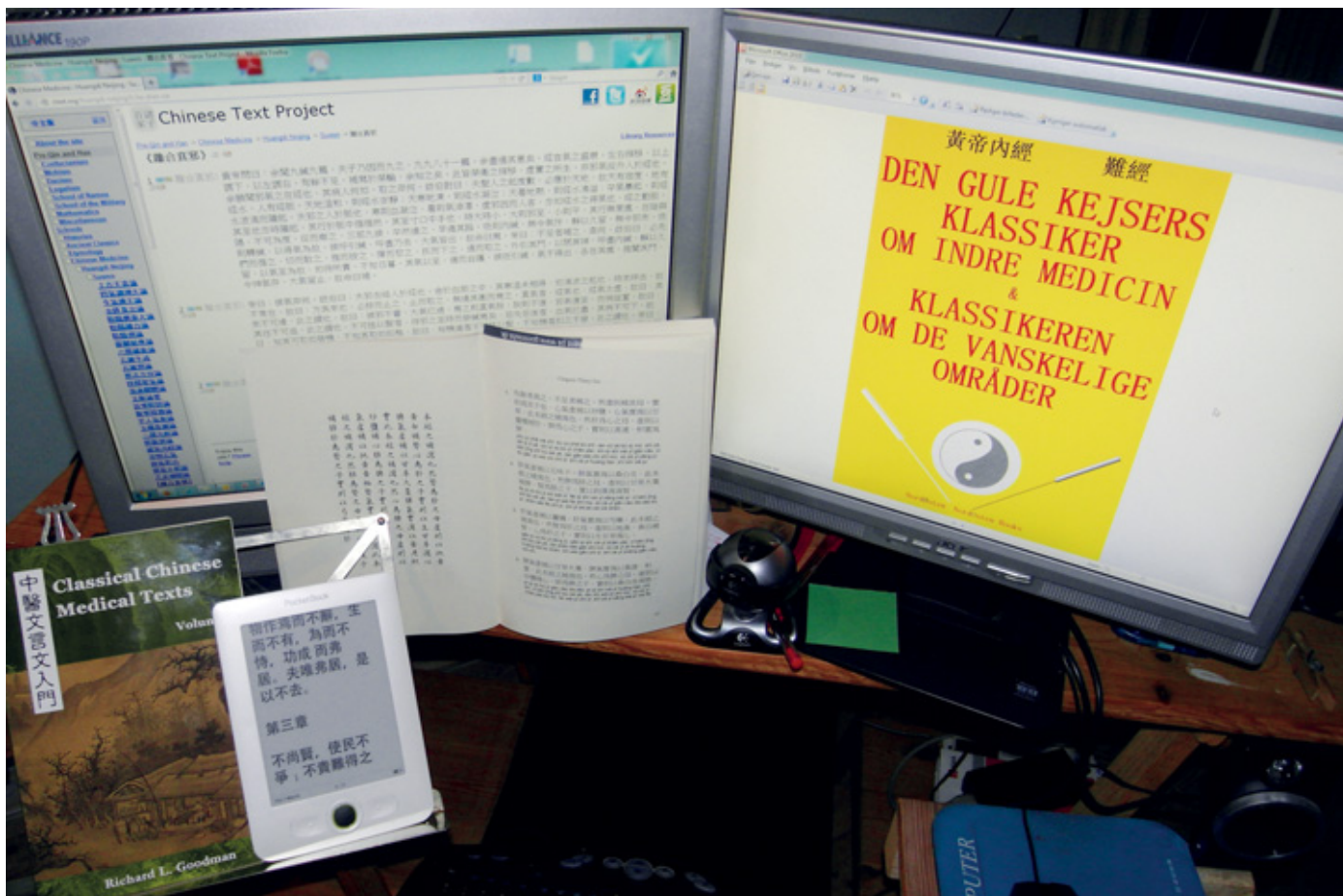
Der var en, der spurgte mig: "Er det ikke svært?" Mit ganske umiddelbare svar faldt ud af munden på mig: "Er det, man elsker, svært?"



Man kan møde Hugo Hørlych Karlsen og Forlaget Nordøsten ved fejringen af det kinesiske nytår i Musikhuset Aarhus.

VIL DU VIDE MERE?

www.nordosten.dk



Det kinesiske arbejdsværelse.

Jeg føler mig hjemme blandt disse gamle tegn. Deres genialitet er frygtindgydende, og samtidig venlig som en særlig god ven. Måden at skrive på afføder min største beundring. For eksempel, at man som læser skal lære at tyde sammenhængen, fordi de skriver så sparsomt med tegn som muligt.

Har man for eksempel én gang skrevet: 心氣虛 og 心氣實 (underskud af hjerte-qi og overreaktion af hjerte-qi), er det markeret, at det drejer sig om 心氣, så efterfølgende står der blot 虛 eller 實, fordi man som læser forudsættes at vide, at det naturligvis drejer sig om hjertets qi i hele det pågældende afsnit. Ingen overflødige tegn, tak.

AT HUSKE

I tegnet 憶 indeholdes "tanke", "ide", "opfattelse", "at tænke". Den fulde "stavelse" for hjertet findes heri, og så er radikalen for "hjerte" desuden sat til på venstre side. Som verbum kan det betyde "at huske", eller det henviser til "hukommelsen".

Vi opfatter i dag hukommelsen og forståelsen som forbundet med hjernen. Men i de klassiske kinesiske tekster her tilbage omkring 500 f.v.t. til omkring 200 e.v.t. er hukommelse og forståelse nært forbundet med hjertet ikke blot som fysisk organ, men som energisystem.

Faktisk tror jeg, at de gamle kinesere havde grundlæggende ret i det. Som det fremgår af mit indledningsmotto af Grundtvig, var han enig med de gamle kinesere. Så jeg prøver fra nu af og sandsynligvis til mine dages ende at huske stadig nye klassiske tegn med hjertet.

I *Den Gule Kejser* er der i anden-delens kapitel 8 et enestående sted, hvor centrale begreber defineres, og hjertet som hukommelsens sæde er vigtigt. Der står blandt andet: 所以任物者謂之心；心有所憶謂之意。 Det har jeg oversat med: "Det, vi kalder sindet (Hjertet), tager sig af tingene og forholdene. Sindet (Hjertet) har hukommelsen, som vi kalder for dømmekraften."

E-BOGENS KINESISKE TEGN-MIRAKEL

Midt i dette afsluttende kontrolarbejde og samtidige nylæringsarbejde skete et mindre mirakel: Jeg fandt ud af at få de klassiske kinesiske tegn formateret til at kunne læses på enhver e-bogslæser!

E-bogsdistributøren eMediaservices, som jeg kender som Iødige og grundige folk, vil le godt tjekke holdbarheden af de klassiske tegn på i princippet alle e-bogslæsere. Det gjorde de og meldte tilbage: "Vi har nu testet på alle de enheder, vi har, og det holder hele vejen igennem med de kinesiske tegn. Det er imponerende!" "Huang Di Nei Jing" (黃帝內經) og "Nan Jing" (難經). "Huang Di Nei Jing" (黃帝內經) og "Nan Jing" (難經)

Og jeg har så i de samme dage opdaget, at det er en ny MEGA-fordel med e-bogslæseren i forhold til den trykte bog, når man læser tegnsprog som kinesisk og japansk – og især når man er ved at lære dem eller støder på et nyt særligt "snørklet" tegn.

Man klikker blot skriftstørrelsen større,

og så står tegnet der med alle detaljer i tegnet klart synlige, og samtidig står tegnet stadig i tekstens sammenhæng. Det er mere end kanon og slår den trykte bog helt af banen med dens faste, ofte forholdsvis lille tegn-skriftstørrelse.

Samtidig har en undersøgelse vist, at e-bogslæsere er bedre at læse på end trykte bøger. Det er ikke nyt for os, der læser på dem, men fint, at det kommer frem.

PASSIONERNE BAG PASSIONEN

Bag enhver mand står en kvinde. Og måske omvendt også.

I hvert fald er der mennesker, som mit arbejde med ovennævnte ting ikke havde kunnet være det samme foruden: Ikke mindst mine oprindelige lærere i klassisk kinesisk medicin, Aida Connelly (i dag Ida Bertelsen) og Michael Connelly.

Desuden min oprindelige, indsigtfulde og dybt engagerede studiekammerat i klassisk kinesisk medicin, Anne Zachariasen, som i dag er langt henne i sit sinologstudium, og som jeg samtaler med omkring min nyudgivelse af *Daode jing* og forbereder en oversættelse af en anden kinesisk klassiker sammen med.

Desuden qi gong-instruktør Chili Turèll – et tæt samarbejde omkring *Daode jing* og qi gong, kiroterapeut Annie Nielsen – mange års udveksling af erfaringer med kinesisk medicin, og qi gong-instruktør og behandler Lisbeth Skovmand Nielsen – mange års gensidige inspiration ud fra læsninger og udveksling af erfaringer.

Og sidst, men ikke muligt at overvurdere: Min samarbejdspartner og på anden måde passionerede livsledsager Petra Vestergaard Pedersen, hvis enorme arbejdsindsats omkring klassisk kinesisk medicin og udgivelserne ud fra en genial systematisk evne intet menneske formår at forestille sig.

Det er med os mennesker som ovenfor citeret om qien: Man skal se det dybe. Mine udgivelser er nok en fysisk fremtræden under mit navn, men samtidig er de indlejret i alt det, som andres dybdgående indsigter, menneskelige tilstedeværelse og faglige kvalifikationer har bidraget med.

SÆRTILBUD TIL MEDLEMMER AF LANDSFORENINGEN DANMARK-KINA

E-BOGSLÆSER

Bestil e-bogslæseren *Pocketbook Basic* hos e-medie.dk og få gratis tre af Hugo Hørlych Karlsens bøger med, blandt andet samlingen af kinesiske fabler: *Tiger imod tiger*, desuden i alt syv romaner, samlet i de to andre bøger.

Oveni medfølger de fire første kapitler af Hugo Hørlych Karlsens igangværende reviderede oversættelse af *Daode jing* og indledningen til kapitel 39 af hans igangværende reviderede oversættelse af *Den Gule Kejsers klassiker om indre medicin* – begge disse tekstprøver indeholder desuden den klassiske kinesiske tekst, så man kan se, hvordan de kinesiske tegn tager sig ud på en e-bogslæser.

Har man først sin e-bogslæser, kan man gratis downloade kinesiske bøger på kinesisk til læsning på den fra blandt andet projekt Gutenberg, klassiske som nye værker: www.gutenberg.org/browse/languages/zh

POCKETBOOK BASIC

Se den her: <http://e-medie.dk/produkt/pocketbook-basic-hvid/>

**PRIS:
719 KR.**

BESTILLING:

Send en mail eller ring til:
Søren Mikkelsen
e-medie
e-mediedk@e-medie.dk
3699 0400
Godthåbsvej 36D st.tv.
2000 Frederiksberg

Anfær:

- dit navn og din adresse
- Pocketbook Basic
- og at du er medlem af landsforeningen Danmark-Kina



”UDVIKLINGEN ER VORES FØRSTE PRIORITET!”

Det tredje og sidste bind i Li Kunwus tegnede livshistorie løber ad andre spor end de to første bind. Hvor vi i de første bind har (lille, unge) Li og hans familie som faste, gennemgående figurer, så breder fortællingen sig ud til et større persongalleri i sidste bind, med kun punktvis nedslag i det personlige liv.

Li & Ôtiè har i stedet valgt at følge nogle af de personer, Li er kommet i kontakt med takket være jobbet som ”tegnende reporter” for Yunnan Dagblad. Det drejer sig om mennesker fra alle samfundslag, og det fælles tema er de økonomiske reformer efter 1980 – hvordan klarer almindelige kinesere sig i *Pengenes tid*?

Meget forskelligt, viser det sig, og Li Kunwus vennekreds tæller både vindere og tabere; socialt rækker den fra fattige bondekvinder til superrige forretningsmænd. Man oplever en ægte solidaritet med dem, der lever på bunden af samfundet: skrotsamlerne, de unge bondepiger, der arbejder i massageklinikken, fabriksarbejderne, der frygter at miste deres sikre job.

Men samtidig vidner deres livshistorier om, at også dem på bunden kan forbedre deres livsvilkår med hårdt arbejde og den rigtige form for gåpåmod; og det lykkes jo også for nogle af dem. De ”kastede sig i havet”, som man begyndte at udtrykke det i 1980’erne, og fandt sig en levevej i den nye private sektor, som f.eks. det gæve unge bondepar, der først knoklede i nogle år som skrotsamlere i Kunming for senere at åbne en restaurant, der efterhånden er blevet til en hel kæde. Foretagsomhed er løsningen for den enkelte og for landet.

Men samtidig spidder Li & Ôtiè effektivt en hel stribe af de dårligdomme, som fulgte med de økonomiske reformer: grådigheden og kynismen, spytlikkeriet for dem med forretnings succes, de nyriges vulgære praleri.

Li Kunwu beskriver nøgternt, hvordan han må anvende både forbindelser og bestikkelse for at sikre sønnen Feifei en plads i en god grundskole. Der er intet forsøg på at feje det moderne Kinas skyggesider ind under gulvtæppet.

Det skaber en gennemgående spænding gennem hele bindet, mellem på den ene side en stadig mere tydeligt udtrykt hyldest til den politiske kurs under og efter Deng Xiaoping, og på den anden side en ætsende kritik af det ”moraliske

forfald”, som nutidens pendedyrkelse har frembragt i Kina.

Det er en frustrerende spænding, for hvad kan der gøres ved tingenes tilstand, hvis den politiske kurs er hævet over enhver kritik?

Forventningerne til dette tredje bind har især rettet sig mod Li & Ôtiès håndtering af 1989 og Tian’anmen-demonstrationerne, den ømmeste af alle ømme tæer i Kinas moderne historie. Hvordan ville de mon gribe det an?

Det har heller ikke været let for dem, kan man nu se, og resultatet er en skuffelse i forhold til disse forventninger. I stedet for at præsentere begivenhederne, sådan som de blev oplevet af Li Kunwu, der hvor han nu var (hvad der ellers har været den faste skabelon for bøgerne), så skifter fortællingen her spor og metode, idet læseren bliver ført ind i en langvarig og vanskelig diskussion mellem de to forfattere.

”Denne gang skal vi altså have styr på ’4. juni’ [1989]... vi er ikke kommet et hak videre i et halvt år”, siger Ôtiè, og Li Kunwu skærer igenem: ”Ved du hvad? I det her tilfælde vil jeg for en gangs skyld helst bare udtrykke min holdning ...”.

Og det er, hvad afsnittet munder ud i, en lang enetale om behovet for ro og kontrol: ”For mit vedkommende drejer det sig om en følelse, der er dybt forankret i mig, og som jeg tror, jeg har til fælles med mange kinesere. En følelse, der er blevet formet, siden vi sad på skolebænken, hvor vi lærte, at vores land har måttet døje så mange vanskeligheder og ydmygelser i det 20. århundrede ... en følelse, der blev bestyrket i årenes løb, efterhånden som jeg selv gennemlevede historien ... dem, der ved det, eller som forstår den ulykke, som vi alle har kendt, må også kunne forstå min dybe trang til stabilitet og orden, som jeg forventer, at vores genrejsning og udvikling skal bygge på” (s. 69).

En lang forsvarstale for regimet uden plads til kritiske spørgsmål, mere kunne det altså ikke blive til, hvad angår 1989, helt uanset den store fortrolighed, der tilsyneladende har udviklet sig mellem de to forfattere.

Også i de sidste sekvenser af bindet tager propagandastemmen over hos Li Kunwu, og man kan forestille sig, at hans franske forfattermak-



ker krummede tæer, første gang han så, hvad der kom ud af det.

Scenen er nytårsaften 2009, og Li’s gamle mor er i køkkenet for at lave de traditionelle nytårs-jiaozi. Men i baggrunden kører fjernsynet, og taleboblere fylder tegningerne ud med en lang opremssning af alle de succeser, Kina har opnået i de seneste år, fra medaljehøsten ved OL 2008 til den første kinesiske rumvandring.

Og så går der rent festtale i det, da Li Kunwu på de sidste sider tager ordet direkte for at sammenfatte den historie, han og Kina har gennemlevet de seneste 60 år: ”Selv om det ikke er perfekt endnu, så er vi stolte af det, vi har bygget op!” Deng Xiaoping får det sidste ord med citatet ”Udviklingen er vores første prioritet!”

Jo, Li Kunwu er en loyal partisoldat, men også et sympatisk menneske med integritet og idealer, og det er det, der gør ham så interessant for os europæiske læsere. Hvis man en gang imellem spekulerer over, hvad der egentlig foregår inde i hovedet på sådan en kinesisk partisoldat, så tror jeg, at Li Kunwu er en glimrende kilde.

Men helt ærligt: 3. bind er ikke nær så gripende som de to første. Og der går lidt for meget propaganda i det. Hvis man kun vil læse et enkelt bind, så tag det første!

Li Kunwu og P. Ôtiè

Et kinesisk liv 3:

Pengenes tid – 1980-2010

Oversat til dansk af Francois-Eric Grodin

Forlaget Alvilda 2012

271 sider. 300 kr.

TIBET – ENDNU EN GANG

Den danske Tibet-litteratur er blevet forøget med to bøger, der har emnet Tibet til fælles med udgangspunkt i deres ønskeoverskrift "Frit Tibet", men ellers er vidt forskellige i form og indhold.

Farvel til Tibet er skrevet af en yngre journalist og ekstrem-cyklist, Tore Grønne, mens **Verdens tag falder ned** som ophavsmand har Eske Holm, tidligere et flot balletnavn, nu forfatter, foredragsholder og debattør.

Med passende respekt for sidstnævntes arbejde som forfatter: I sammenligningen er Tore Grønne den professionelle skribent i ordets gode forstand, mens Eske Holm er den engagerede debattør, hvor det går over stok og sten med en blanding af ildsprudlende meningsudbrud og forsøg på dokumentation.

Når det er nævnt, at Tore Grønne er en god fortæller med en letløbende pen (eller pc må det vel være nu om dage), skal det med, at han med sin bogtitel læner sig op ad en beskyldning om falsk varedeklaration fra dem, der forventer at få en bog om Tibet i egentligste forstand: Kun knap halvdelen af bogen handler om Tibet og tibetanerne, mens den anden del er beskrivelsen af en cykelrejse på den indiskdominerede side af Himalaya.

For folk med interesse for ekstrem-cykling absolut interessant og, gentaget, velskrevet. Men titlen kunne med lige så stor ret have været "På cykeltur i bjergene". Det havde bare ikke været helt så indbydende som afskeden med området på den anden side af bjergpassene.

Og heller ikke så lokkende som forlagets bagsidetekst på bogomslaget: "For enden af vejen venter Lhasa og afslutningen på en historie, der startede ti år tidligere, da Tore faldt i kløerne på det kinesiske sikkerhedspoliti i Tibet".

Man aner dramaet – som dog dækker over to dage med almindeligt politiforhør, overnatning uden for stationen og en bøde på 250 kr. for ulovligt ophold i forbudt område.

De tibetansk orienterede afsnit i bogen har ydermere deres tyngde i eksil-tibetanernes situation og beretninger; så der er ikke meget, der giver den ikke-forudindtagede læser stof til personlig meningsdannelse om et emne, der med jævne mellemrum dukker op i debatten, og som fortjener bredere belysning end det ensidige.

O.k. Journalisten Grønne har valgt side og valgt at ytre sig politisk-polemisk om Tibet og Kina. Men som læser sidder man med en lidt

mærkelig fornemmelse med denne delte bog, hvor cykelturen bl.a. går til den indiskbesatte del af Kashmir, hvor sammenstødene mellem den muslimske befolkning og de indiske tropper gennem årene har taget en ganske alvorlig karakter og med beskyldninger mod inderne for tortur og mord.

Tore Grønne fortier ikke konflikten, men beskriver den i et mere nøgternt sprog, end når han tager fat på forholdet tibetanere-kinesere. Forklaring? Tja, måske giver han den selv i bogen på side 226. Direkte citat: "Jeg elsker Indien".

Modsætningsvis tillader nærværende anmelder sig at slutte, at han ikke giver Kina og kineserne det mål af forståelse, som kærlighedserklæringen til Indien fortsætter med. Det giver en slags perspektiv til bedømmelsen af *Farvel til Tibet*.



Tore Grønne
Farvel Tibet.
På sporet af et
tabt land
Gyldendal 2012
304 sider. 300 kr.

I *Verdens tag falder ned* er der ingen tvivl: Eske Holm er en korsfarer med en sag, og både kineserne og vestlige politikere, der sætter handelsforbindelser over undsigelse af det kinesiske styre, får med sprogets store økse. Emnets alvor ufortalt, så er det ind imellem lige ved at blive underholdende – eksempelvis: "Villy Søvnald en politisk kat med listepoter i særklasse".

Selvom Eske Holm har fået udgivet flere bøger, er han i modsætning til Tore Grønne ikke professionel skribent. Det fremgår af bogen, som han selv kalder en drama-dokumentar. Der er spring i tid og sted, som ikke altid er lige logiske, der er fejl i flere kinesiske navne og ind imellem har han et lidt lemfældigt forhold til kendsgerningerne. Men det må så skrives på drama-dokumentarens konto – det behøver ikke at være rigtigt alt sammen, hvis man ellers skal tro hjemlige aktuelle tv-dokumentarister.

Eske Holm prøver ellers at dokumentere ved at gengive en række engelsksprogede dokumen-

ter, der skal illustrere det tibetansk-kinesiske forhold. Den kritiske læser vil i den forbindelse påskønne forsøget, men efterlyse oversættelsens baggrund i forhold til den tibetanske og kinesiske oprindelse. Mens man kan glæde sig over et pænt billedmateriale bogen igennem.

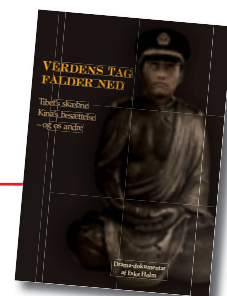
Som nævnt: Eske Holm er en mand med en sag, men trods huggene mod folk med andre synspunkter skal han have den kredit, at han ikke er blind for fejl begået af tibetanerne, både før og efter eksiltiden med Dalai Lama, der heller ikke selv går skud forbi. Eske Holms mål er det renfærdige, Tibet for tibetanerne, lamaer eller ej.

Realismen i det mål, ja, det er en anden sag – men det skal ikke fordunkle Eske Holms ærlige engagement. Han gør ingen røverkule af sit hjerte – og en spade bliver kaldt en spade!

Til slut et hjertesuk i form af en efterlysning af den yngre historiker, der vil give det læsende danske publikum en fremstilling af den tibetansk-kinesiske historie fra fortid til nutid, som hviler på dokumentation og nøgtern fremlæggelse af både baggrund og udvikling.

Det vil give den enkelte interesserede muligheden for at danne sig sin egen mening om en sag, der forsat lever debatmæssigt og vil få ny styrke den dag, da den nuværende Dalai Lama finder sit Nirvana.

I 2000 kom Anders Nygaards *Sneens land*, der giver et godt billede af det religiøse og det bagudvendte historiske. Men af gode grunde kan bogen ikke udfylde det informationsbehov, som de seneste 15 års politiske udvikling har medført for sagens tre parter – kineserne, tibetanerne i den autonome region Tibet og eksil-tibetanerne omkring Dalai Lama i Dharamsala i Indien.



Eske Holm
Verdens tag falder ned.
Tibets skæbne,
Kinas besættelse – og os andre
Forlaget Mark og Storm 2013
169 sider. Ca. 240 kr.

GUIZHOU 1

GUIZHOU

HAR REJST SIG

Fotos: Brink og Brink

”Alt, hvad man finder i Guizhou, er regn, bjerge og fattigdom.” Sådan siger et kinesisk ord-sprog.

På foreningens delegationsrejse til Kina i sommeren 2012 havde vi ønsket os at besøge Guizhou, Kinas fattigste provins. Netop her kan man få et indtryk af de udfordringer, man står med i de fattige områder, og af, hvordan man tackler dem.

For Guizhou er samtidig også en provins, der med stormskridt er på vej frem. Det er for tiden det sted i Kina, hvor ændringstakten er størst. Men det er også tiltrængt: Det var først i 1992, at reformpolitikken blev implementeret her.

Til at vurdere udviklingen er infrastruktur og boliger gode pejlemærker. De to områder siger noget om basis for udvikling og om levevilkår.

NYE BOLIGER

Hvor vi end kom frem – og vi kørte mange hundrede kilometer i tre forskellige retninger ud fra hovedstaden Guiyang – skød de nye huse frem.

Eksempelvis er man i hovedstaden Guiyang ved at bygge lejligheder til 16.000 familier. Vel at mærke lavprisboliger. Bygherre er Zhongtian Urban Development Group Co. Virksomheden har valgt at involvere sig i byggeriet i samarbejde med det offentlige,

fordi man vil leve op til værdien ”harmoni og ansvar”.

Hvis Zhongtian alene gik efter profitten, ville man have valgt anderledes, men man føler, at man skal være med til at betale noget af det tilbage, man har tjent ved byudvikling de seneste 30 år. Det er et eksempel på ppp (public-private partnership), som firmaet ser som en langsigtet investering. Projektet koster 2,5 milliarder RMB.

Og det er ikke det eneste projekt: Alene i 2010 blev der bygget 556.000 lejligheder til lavindkomstfamilier i byerne. Huslejen gradueres efter evne til at betale og kan fx være 1 yuan pr. kvm pr. md. Til sammenligning er prisen på en ejerlejlighed i Guiyang 3000-5000 yuan pr. kvm.

Familier på landet kan få tilsvarende favorable vilkår; man kan endda få huslejetilskud på op til 100 %. I 2011 blev der bygget eller renoveret 403.000 huse på landet i Guizhou.

NYE VEJE

Guizhou er en bjergrig provins, der i høj grad har været isoleret fra omverdenen. Det er en af forklaringerne på den manglende vækst, og det er der da også taget fat på at ændre.

I 2011 var der 157.820 km veje, og heraf var de 2023 km motorveje. I 2012 blev alle byer forbundet med asfaltveje og alle større landsbyer med veje, og i 2015 vil 80 % af alle landsbyer have fået vejene asfalteret. Gode

veje er en livline for de tidligere så isolerede landsbyer, som giver dem mulighed for selv at sætte gang i udviklingen af deres økonomi.

Udbygningen af motorvejene fortsætter med iltempo: Hvor der i 2010 var 1500 km, forventes der at være 4500 km i 2015.

Jernbanenettet er også en effektiv transportvej. Provinsen krydses af fem store jernbanelinjer, og højhastighedstoget fra Kunming til Shanghai løber gennem Guizhou og Guiyang. Den næste linje er ved at blive bygget fra Guiyang til Chengdu, hovedstaden i Sichuanprovinsen.

Ud over fem regionale lufthavne er der en international lufthavn i Guiyang, der er ved at blive udvidet og moderniseret. I 2012 var ankomsthallen stadigvæk mest som den i Aalborg – noget af en kontrast til Beijing International Airport. Pga. bjergene har man også en særlig udfordring: Da den seneste landingsbane skulle etableres, måtte man først nivellere 18 bjerge.

En stor del af de 984 floder eller vandløb benyttes også til transport. Der er forbindelse til både Yangtze-floden og Perlefloden, og på den måde har man en mere miljøvenlig og billig forbindelse direkte til storbyerne Shanghai og Guangzhou på østkysten. Den mulighed udbygges frem mod 2020 til en egentlig ”vandvej”.



Guizhous beliggenhed er – sammen med naboprovinsernes større vækst – med til at gøre området til en transit-provins i Sydvestkina, og det udnyttes med de nye forbindelser. Målet er at gøre det naturgivne til en fordel og vokse sammen.

JOBSKABELSE

Terrænet gør det fysisk meget svært at udvikle landbruget. Der er simpelthen ikke mere jord at gøre godt med. I stedet satser man på at skabe job i industrien.

Et af de mest kendte produkter er den

Guizhou satser stort på turisterhvervet. Man er begunstiget med smuk natur. Hvor bjergene har været en hindring ift. andre erhverv, er de en klar fordel her. En af de helt store naturseværdigheder er Huangguoshu-vandfaldet, der ligger ved Anshun. Der er i alt 18 vandfald over en strækning på 20 km. Det største har et fald på 77,8 m og er 101 m bredt.



stærke spiritus maotai, men vareudbud- det rækker fra te og cigaretter til alumi- nium og computerspil. Faktisk begyndte Guizhous moderne industrieventyr alle- rede i 1970'erne med etableringen af tre militære industrianlæg (fly, rumfart og elektronik). Men udviklingen stod i stam- pe i årevis, og det var sådan set først i 2010, hvor provinsen holdt sin første in- dustriudviklingskonference, at gennem- bruddet rigtig kom.

Transformationen fra at være tilbage- stående til udviklingsorienteret er sket ved at lægge vægt på kvalitet og ikke bare vækst. Helt elementært ved fx ikke at sælge råvarer, men tilvirkede produkter, og ved at skifte fokus fra kul til biome- dicin. Højteknologiske produkter ligger bedre i værdikæden – og giver også min- dre forurening.

Skubbet er også kommet fra nationalt hold. Et eksempel på det er de 728 mio. RMB, som provinsregeringen har fået i støtte som led i en aftale med ministeriet for industri og teknologi (MIIT). Mid-

GUIZHOU



Provinsen ligger i det sydvestlige Kina. Hovedstaden er Guiyang. Befolkningstallet er på ca. 39 mio., hvoraf de 37 % udgøres af minoriteter. I alt bor der 48 forskellige minoriteter i provinsen, og over halvdelen af arealet er autonome områder. Da Guizhou fortrinsvist ligger på et plateau i 1000 meters højde, er det subtropiske klima behageligt året rundt. Den årlige gennemsnitstemperatur er 15 grader.

Arealet er på 176.200 km². 90 % af Guizhou er dækket af bjerge og bakker; 60 % af karstbjerge. Guizhou er et af de mest karakteristiske karstområder i verden. Landskabet er skabt ved erosion af kalksten gennem millioner af år, og tilbage står "sukkertopbjerge- ne". Det er et fantastisk smukt syn, og faktisk var det landskabet her i Guizhou, der inspi- rerede James Cameron til de "flydende bjerge" i filmen *Avatar*.

Der er over 3800 arter af vilde planter, heriblandt mange medicinske urter, hvad der gør Guizhou til et af de fire hovedproduktionssteder for TCM (Traditional Chinese Medicine). Der er derfor en stor lokal interesse i at beskytte naturen.

Men der er også meget rige naturlige ressourcer med mere end 110 forskellige mineraler, fx kul, kviksølv og fosfor. Minedriften er ofte mere baseret på hurtig profit end på beskyttelse af miljøet – for slet ikke at tale om sikkerheden.

Udnyttelsen illustrerer det dilemma, som embedsmændene står i: På den ene side at sikre udvikling, men på den anden side at gøre det bæredygtigt.

DER SKAL SKE NOGET, OG DET MÅ GERNE GÅ STÆRKT. INGEN TVIVL OM, HVAD DER ER MEST CHARMERENDE OG PITTORESK – MEN HVAD ER BEDST AT BO I?

lerne går både til at opgradere den eksisterende industri teknisk og miljømæssigt og til at udvikle de små og mellemstore virksomheder. Det man efterstræber, er afbalanceret udvikling.

OP AD BAKKE

Bybefolkningen havde i gennemsnit en nettoindkomst pr. person på 16.500 RMB i 2011, mens den på landet var 4.200. Det er en stig-

ning på henholdsvis 12 og 15 % ift. året før, men fattigdommen præger fortsat provinsen. I 2011 hævede Kina sin fattigdomsgrænse fra 1294 til 2300 RMB. Det betyder, at 11,5 mio. indbyggere i Guizhou nu lever i fattigdom; det er over 25 %.

Som led i fattigdomsbekæmpelsen vil man genhuse 1,2 mio. fattige landsbyboere fra utilgængelige bjergområder på mere fremkommelige lokaliteter. Ifølge planen vil

man sikre ældreforsorg, job og uddannelse for tilflytterne i de nye landsbyer.

Guizhous bruttonationalprodukt (BNP) var i 2011 på 570 milliarder RMB. Det er en stigning på 15 % ift. 2010 – et pænt stykke over det nationale gennemsnit i vækst. Men som illustration af det lave niveau, havde alene Chengdu, hovedstaden i Sichuan-provinsen, et BNP på 685 milliarder, altså mere end hele Guizhou-provinsens. Og BNP pr. person i Guizhou er kun lige knap en sjettedel af Shanghais.

Der er lang vej igen.

KILDER

Egne oplysninger fra besøget er suppleret med artikler fra China Today, årgang 2012 og 2013.

FRU MU TAGER IMOD



Der er ingen tvivl om, at vi har fulgt turiststrømmen. Vi er kørt en times tid fra hovedbyen Kaili i Qiándōngnán, et autonomt præfektur i Guizhou-provinsen. Vi har forladt motorvejen og er kørt ind mellem bjergene, men vejen er ny og sjældent god. Den ender ved en stor parkeringsplads, hvor der hol-

der en lille snes turistbusser. En indgangsportal – med entreluge – leder ind til landsbyen Xijiang.

Navnet betyder 'stedet, hvor Xi familien bor', og det er den største miao-landsby i Kina. Populært kaldes den for de tusind husstandes landsby. Husene ligger smukt op ad bjergskrånningerne, og landsbyen gennemskæres af floden Baishui.

Hovedgaden er præget af butikker med kunsthåndværk og souvenirs, restauranter og hoteller. Der er stor byggeaktivitet, og man holder traditionerne i hævd. Man ved godt, hvad der efterspørges!

Vil man vide mere om den gamle miao-kultur, er der et fint lille etnografisk museum. Er man mere til det underholdende, så kan man – mod betaling – klæde sig ud som miao og blive fotograferet. Det er populært blandt de mange kinesiske turister.

Vi går ned ad en tilfældig sidegade for at se, hvordan man bor. Vi har bedt om et husbesøg og havde nok forventet, at det var arrange-

ret. Men positivt forstået, så var det bestemt ikke tilfældet. Flere familier siger nej. Ikke af egentlig modvilje, men fordi det ikke lige passer. Man er ikke så autoritetstro, at man hopper og springer, bare fordi det er en offentlig embedsmand, der spørger til det.

Vi kan se, at de fleste turister ikke vover sig mange meter væk fra den banede vej, men der er nu altid noget andet at opleve, når man forsøger sig. Det kan varmt anbefales, også når man er uden tolk.

Vi får et aldeles improviseret besøg stablet på benene, da en yngre kvinde endelig indvilger i at lukke os ind. Fru Mu er klædt fint på, fordi hun har været på barselsvisit i familien, men hun er nu ikke specielt begejstret for det traditionelle tøj. Det er upraktisk og alt for varmt: "Nu ser vi jo, hvordan han-folkene går klædt; deres tøj er mere behageligt".

Hun er 36 år og har en small business med at sælge souvenirs, men det går ikke så godt, som hun kunne ønske sig.

Hun er mor til tre børn. Da hun og hendes



QIÁNDONGNÁN AUTONOME PRÆFEKTUR

Der er 4,5 mio. indbyggere i præfekturet, og de er fordelt på 33 minoriteter. Den største er miao, nr. 2 er dong, nr. 3 han (!). Minoriteterne udgør cirka 81 % af befolkningen i præfekturet.

Hovedstaden hedder Kaili, der på miao betyder "at pløje en mark". Den har 400.000 indbyggere. Borgmesteren tilhører miao. Arealet er ca. 30.000 km².

Der er ni præfekturer i Guizhou-provinsen.

mand tilhører en minoritet, må de godt få to børn, men de har betalt en bøde for nummer tre. De har også hendes svigermor boende, da svigerfaren er død.

Huset ejer de selv, det er stort og i flere etager. Stort nok til, at man lejer værelser ud til migranter, der kommer pga. turistindustrien. I modsætning til den bevægelse, man normalt hører om, hvor man fra de fattigere indre områder rejser til kysten for at tage arbejde i produktionen, så går det her den omvendte vej.

Manden kommer til, han er syg med hjerte-problemer. Han arbejder i landbruget, mest for andre. Selv har familien kun to mu jord (ca. 1350 m²), hvor de dyrker grøntsager til eget forbrug. De har også høns, ænder og et par grise. Deres jordlod er lille, fordi han har fem brødre, og de delte arven ligeligt imellem sig, som det er tradition i Kina.

De har ca. 3000 yuan i årsindkomst.

Vi spørger ind til, hvad udviklingen har betydet for dem. De er nu ikke så begejstrede for de nye tider, de foretrækker det gamle. Grunden er, at alting nu er blevet så dyrt. Turismen er kun til fordel for dem, der bor langs hovedgaden. Turisterne kommer ikke ned til dem.

Men skolen er blevet gratis. Dog skal de betale for skolebøgerne. Sidst er der også kommet gratis frokost til, men børnene vil nu helst spise hjemme: "Mors mad er bedst!".

Børnene lærer mandarin i skolen, men taler miao hjemme. Fru Mu er meget tilfreds med, at børnene lærer mandarin: "For så kan de lære engelsk".

Spørgsmålet om, hvilke ønsker de har for børnenes fremtid, afføder en livlig diskussi-

on på kryds og tværs. Men fru Mu når frem til, at: "De skal arbejde hårdt og forbedre deres liv".

Hun fortæller, at et af børnene, der er seks år gammel, for nylig sagde til hende: "Bare vi havde penge, så ville jeg købe nyt tøj til dig".

Der er ingen tvivl om, at samfundet er i opbrud, og at det indebærer både fordele og ulemper for den enkelte familie.

**"GÅ – NEJ
HELLERE DANSE**

**DRIKKE VAND – NEJ
HELLERE VIN**

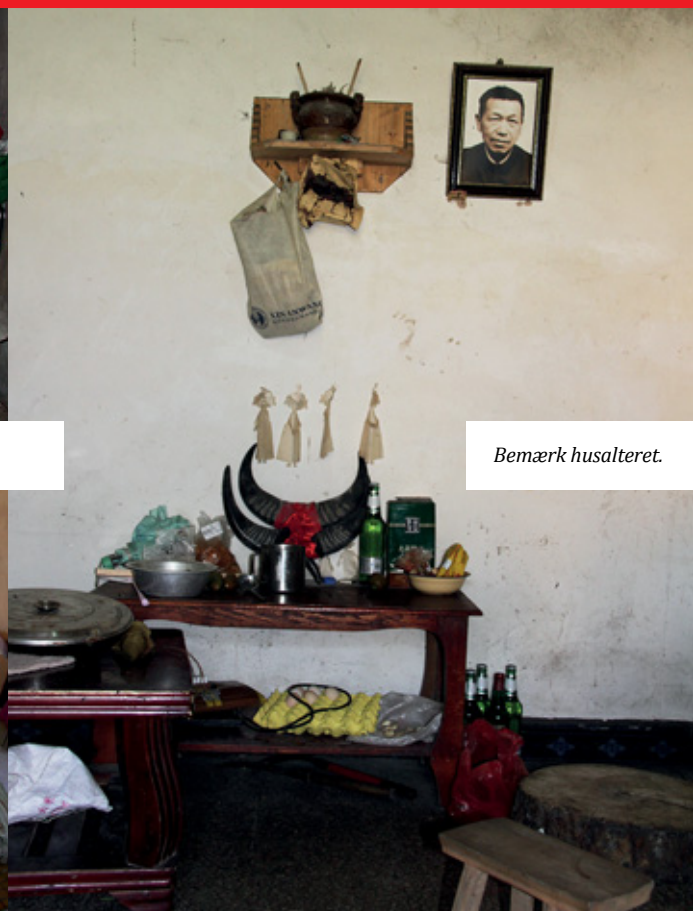
**TALE – NEJ
HELLERE SYNGE"**

traditionelt miao-ordsprog

Familien ejer hele huset. Foran deres motorcykel.



Interiør. Man havde ikke ventet gæster, men bød os gæstfrit og hjerteligt indenfor.



Bemærk husalteret.



ENTREPRENØREN



Det er først et godt stykke henne i besøget på souvenirfabrikken, at chefen selv dukker op.

Vi er – igen noget improviseret – holdt ind på vej hjem fra Kaili. I udkanten af byen ligger der en betonbygning, som viser sig at huse en hel stribe værksteder. Vi kigger lidt rundt, og da det bliver klart, at vi interesserer os for andet end varerne, kommer en smart ung kvinde til for at svare på vores spørgsmål.

Ouyang Zenshen er 30 år gammel, og hun er nr. 2 i sin mors virksomhed. Hun er uddannet fra handelshøjskolen og står for den daglige ledelse af fabrikken. Hun er gift, men har ingen børn. Det bekymrer hende nu ikke, det betyder ikke så meget.

Faren er også med i virksomheden, han har titel af vice general manager og tager sig af marketing. Men han omtales med nogen overbærenhed, og man får fornemmelsen af, at hans post er lidt honorær.

Vi er derimod ikke i tvivl om, at det er morren, fru Tam, der er den energiske drivkraft i familien. På klassisk kinesisk vis hænger der et organisationsdiagram med fotografier ved indgangen, og hierarkiet er åbenlyst. Det er bare sådan, det er.

Fru Tam er 50 år gammel. Hun kommer fra landsbyen Kumbia og tilhører miao-minoriteten. Hendes forældre var fattige, så de havde ikke råd til at sende hende i skole. Men hun var opsat på at lære noget, så hun passede lærerens børn mod også selv at få undervisning.

Hun blev gift som 18-årig og fik sit første barn to år senere. Hun har tre børn. Ud over den ældste, som altså er daglig leder af virksomheden, har hun en søn og en datter, som begge studerer. Den yngste har lige bestået sin college entrance-eksamen, gaokao. Fru Tam vægter stadigvæk uddannelse højt.

Opindeligt fremstillede hun bare souvenirs, som hun lod andre om at sælge, men for otte år siden begyndte hun også selv at tage ud på cykel for at sælge sine varer. Hun forklarer: "Fordelen var, at så fik jeg selv direkte udbytte af min indsats. Men det var hårdt at starte egen virksomhed, og det er særlig hårdt for kvinder."

I 2010 havde hun den økonomiske basis på plads til at etablere fabrikken her, og samtidig havde hun opbygget et net af forretninger. Der er nu 180 ansatte, og normallønnen er 1800-2000 yuan pr. md. for en arbejdsdag

på 8 timer. Det er lokale, der er ansat, og de fleste er miao.

Derudover er 3000 familier fra miao- og dong-minoriteterne tilknyttet produktionen via hjemmearbejdspladser. Det er der mange, der foretrækker, for på den måde kan de både passe husholdning og landbrug og så i øvrigt supplere med en pengeindkomst. Vi er kort sagt landet i en større 'koncern' baseret på miao-kunsthåndværk.

I underetagen er der to værksteder. På det ene er en række avancerede kinesiske maskiner i gang med at fremstille traditionelle broderier. Et maskinbroderi koster kun 15 yuan, mens et håndlavet kan løbe op i 400 yuan.

Broderierne er halvfabrikata, man klipper dem ud og sætter dem på fx tasker, punge og bærepøser. Man kan også bruge dem på bæltet.

Det andet værksted er en sølvsmedje. Sølv kommer fra det autonome område Guangxi; der er ikke miner her. Det blanke sølv er en legering med messing, som kaldes miao-sølv.

Det meste er samlebandsarbejde, men fru Ouyang fremhæver mesteren, som laver unika. Han får 10.000 yuan om måneden i løn og har vundet flere nationale priser. Han havde været ansat i et andet selskab, men hendes mor fik ham ind i firmaet ved at overbyde lønmæssigt!

Det er tydeligt, at man lægger stor vægt på at have kontrol med, hvad der sker, og karakteristisk nok står man også selv for de andre led i produktionen. På etagerne ovenover er der fx et værksted, hvor man laver fine æsker med stofindtræk.

Der er også et designrum, hvor man bl.a. opbevarer en stor samling af gamle mønstre. De gamle broderier indsamles stadigvæk i bjergområderne og de små landsbyer, men man har besluttet, at man ikke mere vil sælge dem alle sammen. De skal derimod bevares som kulturarv, så der skal oprettes et museum i forbindelse med virksomheden.

I produktionen reproducerer man ikke kun de gamle mønstre, man designer også selv nye, der er inspireret af de gamle.

Men de entreprenante kvinder lader det ikke blive ved det. De er ved at bygge en ny fabrik i et andet distrikt, hvor der også skal være både hotel og konferencecenter. Man vil også

udvikle butikssiden med en ny type butik, en flag ship store.

På spørgsmålet om, hvordan man kan finansiere noget så stort, er der ingen slinger i valsen. Fru Tam svarer, at pengene kommer to forskellige steder fra med cirka lige meget fra hver. Dels egenfinansiering. Man har ikke optaget lån, med der er stillet garanti i fast ejendom, så det var nemt nok. Dels har den lokale regering skudt penge i.

Lokalregeringen får ikke et egentligt konstant udbytte af sin investering, men kravet er, at der oprettes arbejdspladser. Regeringen understøtter firmaet, fordi det især beskæftiger kvinder. Mændene er rejst bort som migranter. Men nu kan husmødrene få et job lokalt og samtidig passe deres børn hjemme.

Og så nævner fru Tam, at regeringen jo så dan set også har en skatteindtægt ud af det.

Lokalregeringen var ikke med til at støtte hendes initiativ med at opbygge fabrikken fra starten af. Fru Tam fortæller, at hun ikke havde nogen forbindelse til regeringen, så hun kunne ikke selv henvende sig. Det havde hun nu heller ikke tænkt på.

Men regeringen blev selv opmærksom på, at der dukkede et "Miao native brand" op, og den opsøgte hende for at høre, om man kunne bistå med noget. På det tidspunkt var udviklingen fra håndværksproduktion til industrielle produktionslinjer allerede i fuld gang.

Stoltheden lyser ud af hende, hun har arbejdet hårdt og fået succes.

Fru Tam bor selv i en stor lejlighed i Kaili, men har også bygget et hus i landsbyen, hvor hendes forældre fortsat bor. Der har hun en del jord.

Hun er rig nu og vil til at bruge nogle af sine penge på at rejse til udlandet. Det er efter inspiration fra hendes udenlandske kunder. Dem møder hun her lokalt, for der er ingen eksport til udlandet. "Endnu" – siger hun med et stort smil.

Men det er også hårdt arbejde at drive fabrik og salg. Mange af miao-familierne er ikke vant til lønarbejde, og derfor skal de nurses noget mere. Der skal bruges tid på sociale aktiviteter og på at dyrke forbindelser. Noget af det vigtigste for en miao er høflighed, "så når jeg er ude hos leverandørerne, skal jeg altid spise med!".

Og derfor sukker fru Tam let, for hun er lige nu på vej til den østlige del af provinsen på forretningsrejse. Maden venter!



Danmarkina



FILMFESTIVAL

SÅ ER DER FILM!

Hen over sensommeren afvikler vi vores egen lille miniudgave af en kinesisk filmfestival: Vi viser tre meget forskellige, men hver især også meget seværdige spillefilm fra 90'erne.

Filmene vises på stort lærred, teksten på dansk eller engelsk, i foreningens lokaler, Marie Belows Vej 14, 8200 Aarhus N. De får en kort introduktion med på vejen, og efter forevisningen er der mulighed for at diskutere, hvad vi har set.

Tilmelding er ikke strengt nødvendig, men tilrådes, da der kun er et begrænset antal pladser at gøre godt med. **Send en mail til vdk@mail.dk eller ring til os på 86 23 10 12.**

Entreen på 20 kr. inkluderer popcorn, og drikkevarer kan købes på stedet.

MANDAG DEN 26. AUGUST KL. 19.00

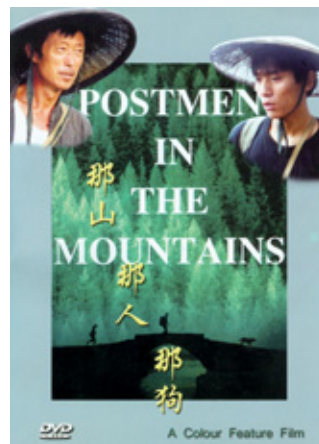
RAISE THE RED LANTERN

(Zhang Yimou, 1991)

I 1920'ernes Kina må den bare 19-årige Songlian (Gong Li) opgive sine universitetsstudier og gifte sig med en noget ældre, men meget velhavende mand.

Hun bliver hurtigt viklet ind i de intriger og rivaliseringer, der udspiller sig mellem hans tre andre hustruer i en daglig kamp for at opnå mandens opmærksomhed. Der er nemlig en hel stribe privilegier forbundet med at være den, som han vælger at tilbringe natten med.

Den farverige og meget sanselige film indbragte blandt andet instruktøren Zhang Yimou en sølv-løve ved filmfestivalen i Venedig.



MANDAG DEN 9. SEPTEMBER KL. 19.00

POSTMEN IN THE MOUNTAINS

(Huo Jianqi, 1999)

Et postbud går på pension og overlader ruten til sin søn, som han ledsager på den første tur gennem Hunan-provinsens ufremkommelige bjerge for på en gang at tage afsked og samtidig introducere efterfølgeren.

Det bliver en dannelsesrejse for den unge mand, der dårligt nok kendte sin far, men som nu oplever, hvordan han er højt respekteret og har nære venner langs hele ruten. Og så er der selvfølgelig en sød pige i en af bjerglandsbyerne!

Det lyder måske banalt, men i virkeligheden er det en smuk og meget gribende film, der tilmed udspiller sig i en storslået natur.

Postmen in the Mountains fik The Golden Rooster Award (det kinesiske svar på en Oscar) for både bedste film og bedste skuespiller.

MANDAG DEN 23. SEPTEMBER KL. 19.00

FAREWELL MY CONCUBINE

(Chen Kaige, 1993)

Kinas turbulente historie fra 1920'erne og 50 år frem bliver fortalt gennem to mandlige Peking-operasangere.

Vi får et lidenskabeligt portræt af de to mænd og deres indbyrdes forhold, der sættes på prøve, da den ene af dem begynder at interessere sig for kvinder.

Filmen vandt blandt andet en Golden Globe og De Gyldne Palmer for bedste film ved filmfestivalen i Cannes.

ENESTÅENDE CHANCE**SUMMER CAMP
I SHANGHAI**

Hvert år i juli måned arrangerer vores søsterorganisation i Shanghai, SPAFFC, en international sommerlejr for teenagere. Ti spændende dage, hvor man får mulighed for at lære noget om kinesisk kultur og Kina – og havde det sjovt!

Vi kunne i år sende to danskere af sted med opholdet i Kina betalt. Blandt ansøgere blev de heldige Andreas Damgaard og Malou Pedersen.

Det er også muligt at være med, hvor man selv betaler for opholdet. I år kostede det 55 euro pr. dag.

**VIL DU MED TIL NÆSTE ÅR?
SÅ HOLD ØJE MED
HJEMMESIDEN OG FB.**

INVITATION**MIDDAG
– KINAS NATIONALDAG**

Vær med til at fejre Kinas nationaldag. Vi mødes i Aarhus til en middag med mere autentisk kinesisk mad, end man normalt får. Der er Kinaquiz med præmier, skåltale og hyggeligt samvær.

Lørdag 5. oktober kl. 18
– pris pr. person 250 kr. plus drikkevarer.

Tilmelding senest 2. oktober på vdk@mail.dk eller tlf. 8623 1012.

NU PÅ FACEBOOK!

GÅ IND UNDER DANMARK-KINA:

Like os > Link til os > Bidrag > Kommenter
> Tip os om events > Brug os til din Kinainterese



Foto: Thorbjørn Wangen
- se flere på spotted.dk

SLANGENS ÅR

Det blev igen en flot flot dag med aktiviteter i alle hjørner af Musikhuset Aarhus. Et par glimt fra dagen – alt fra charmerende forestillinger til fin kalligrafi.



Sæt X i kalenderen ved SØNDAG 2. FEBRUAR 2014, hvor vi fejrer Hestens År.

Returneres ved varig adresseændring

Afsender: Venskabsforbundet Danmark-Kina, Marie Belows Vej 14, 8200 Århus N

HUSK at give os besked om flytning på tlf. 86 23 10 12 eller vdk@mail.dk

AF JULIE BRINK

SNAPSHOT

Det er med at være hurtig. Det er lige nu, hvor motivet er der, at man må gribe kameraet og så ellers knalde løs og håbe på teknikken og heldet. Især det sidste, for nok kan man nu om dage lave meget med fotoshop eller billedmanipulation, men motivet skal være der, og så er der nu også i moderne tider en særlig friskhed og karakter over øjeblikkets billede. Det er med at være klar.

For vores vedkommende ofte ikke mindre aktuelt af, at vi på en stor del af vores Kinarejser er af sted sammen med andre. Der skal tages hensyn til flere, og der er et program, der skal følges. Alt i alt ikke de nemmeste vilkår for "mester-fotografen".

I sommer var vi på besøg i en landsby i Guizhou (se reportage s. 33). Som vi gik hen ad den smalle gade fangede en hugsiddende kvinde opmærksomheden. Hun havde et smukt ansigt, karakterfuldt og udtryksfuldt. Hun fik forsiden.

Omkring hushjørnet var en lille dreng ved at få et bad. I Kina foregår meget på gaden pga. pladsen, og så kan det være nok så praktisk, når man gerne vil pjaske. Vor unge ven havde det helt vidunderligt, men blev lidt genert, da der pludselig stod seks langnæser og smilede venligt. Og så er det jo, at man skynder sig at gemme – ja, hvilken legemsdel!

Vor mor tog det nu pænt, og vi fik udvekslet tegn og fagter og rost sønnike. Og han fik bagsiden.

